

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 108 / III Legislatura / Vuitè període

Dijous, 24 d'octubre de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 79

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i un minut.

Preguntes (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre l'Avantprojecte de Llei del Patrimoni

L'I. Sr. Vice-president Primer n'anuncia el decaïment (p. 5440).

Preguntes al Consell Executiu sobre les inversions previstes per a la posada en funcionament de la Universitat de Lleida, sobre els propòsits de capteniment pel que fa a respectar l'autonomia universitària en relació amb la constitució de la Universitat de Lleida i sobre la funció i la durada dels òrgans gestors provisionals de la Universitat de Lleida

Formulació: I. Sra. Utgés (S) (p. 5440).

Resposta conjunta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5440).

Rèplica: I. Sra. Utgés (S) (p. 5441).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 5441).

Preguntes al Consell Executiu sobre els col·lectius exclosos d'atenció mèdica i hospitalària pel Decret 215/1990, en relació amb els drets consagrats per la Constitució i la Llei General de Sanitat i sobre com afecta l'article segon del Decret 215/1990 els drets dels pacients i l'autonomia dels centres concertats

Formulació: I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 5442).

Resposta conjunta: H. Sr. Conseller de Sanitat (p. 5442).

Rèplica: *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 5442).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 5443).

Pregunta al Consell Executiu sobre la possibilitat que tots els manuals introductoris de les disciplines universitàries s'editin en català

Formulació: *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 5443).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 5444).

L'I. Sr. Casanovas (M) intervé per agraïments (p. 5444).

Pregunta al Consell Executiu sobre la prohibició de fer dues conferències en llengua catalana en el Campus Europeu del Medi Ambient

L'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) n'anuncia la retirada (p. 5445).

Pregunta al Consell Executiu sobre una possible coordinació entre els diferents cossos i forces de seguretat

Formulació: *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 5445).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 5445).

Rèplica: *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 5445).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 5445).

Pregunta al Consell Executiu sobre el concepte d'assistència sanitària que el Departament de Sanitat i Seguretat Social aplica al col·lectiu que rep atencions socio-sanitàries «substitutives de la llar», segons el Decret 215/1990

L'I. Sr. Curto (P) n'anuncia la retirada (p. 5445).

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 103/III, del Parlament de Catalunya de garantia de la intimitat personal i de la confidencialitat en les proves diagnòstiques de la SIDA

Formulació: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 5446).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 5446).

Rèplica: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 5446).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 5446).

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris d'acord amb els quals s'han concedit 28 llicències per a emissores d'FM

Formulació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 5446).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 5446).

Rèplica: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 5447).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 5447).

Preguntes al Consell Executiu sobre la possibilitat de demanar a l'empresa editora de la revista Set Dies que torni una subvenció i sobre la situació esdevinguda en el setmanari Set Dies en relació amb la Resolució que concedeix subvencions a setmanaris escrits en llengua catalana

Formulació: *I. Sr. Soto (S)* (p. 5447).

Resposta conjunta: *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 5448).

Rèplica: *I. Sr. Soto (S)* (p. 5449).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 5449).

Preguntes al Consell Executiu sobre el nombre de centres d'ensenyament secundari que han començat les classes amb retard, sobre els motius del retard en el començament de les classes dels centres públics de secundària, i sobre les mesures preses per tal que es compleixi l'Ordre que estableix el calendari escolar

Formulació: *I. Sr. Soto (S)* (p. 5449).

Resposta conjunta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 5450).

Rèplica: *I. Sr. Soto (S)* (p. 5450).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 5451).

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre l'Actual Bloqueig del Procés de Transferències de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya (Punt de· de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 5451).

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 5452), *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 5452), *I. Sr. Curto (P)* (p. 5452), *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 5452) i *I. Sr. Martí i Ferré (CiU)* (p. 5453).

L'I. Sr. Curto (P) i l'I. Sr. Martí i Ferré (CiU) intervenen per fer un aclariment (p. 5454).

Posició del grup presentant: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 5454).

Votació dels punts 1 i 3: *rebutjats per 13 vots a favor, 22 en contra i 51 abstencions* (p. 5454).

Votació del punt 2: *aprovat per 14 vots a favor, cap en contra i 73 abstencions* (p. 5454).

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre el Futur i el Progrés de la Indústria Catalana (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 5454).

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 5456), *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 5456), *I. Sr. Curto (P)* (p. 5456).

L'I. Sr. Riera i Olivé (S) i l'I. Sr. Curto (P) intervenen per fer unes consideracions (p. 5457).

Posició dels grups (continuació): *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 5457) i *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 5457).

Votació: *rebutjada per 31 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 5458).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Gestió de les Activitats Extractives a Cel Obert (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Tomàs (S) (p. 5458).*

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 5460), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 5460), I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 5460), I. Sr. Curto (P) (p. 5460), I. Sr. Gimeno (IC) (p. 5460) i I. Sr. Moliner (CiU) (p. 5461).*

Votació: *rebutjada per 31 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 5462).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política General de la Funció Pública Docent (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 5462).*

Posició dels grups: *I. Sr. Riera i Gassiot (S) (p. 5463) i I. Sr. Gavín (CiU) (p. 5464).*

Votació: *rebutjada per 29 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 5465).*

La sessió s'aixeca a la una del migdia i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 79.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i un minut. Presideix l'I. Sr. Vice-president Primer, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Indústria i Energia i de Medi Ambient.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Es reprèn la sessió.

Preguntes amb resposta oral

D'acord amb l'article 133 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'Avantprojecte de Llei del Patrimoni*

La primera, és una que formulava l'il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera; tenint en compte que no es troba present i, per tant, no hi és per formular la pregunta, aquesta decau i passem a la pregunta número 2, que és la que formula la il·lustre Diputada senyora Maria Teresa Utgés. Té la paraula per formular la pregunta.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Per formular les preguntes números 2, 3 i 8 conjuntament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
les inversions previstes per a la
posada en funcionament de la
Universitat de Lleida,
sobre els propòsits de capteniment
pel que fa a respectar l'autonomia
universitària en relació amb la
constitució de la Universitat de Lleida
i sobre la funció i la durada
dels òrgans gestors provisionals
de la Universitat de Lleida*

La Sra. UTGÉS: Aquestes preguntes fan referència a la Universitat de Lleida. El Consell Executiu va debatre i aprovar el Projecte de Llei de Creació de la Universitat de Lleida, que ha estat enviat per a la discussió en aquest Parlament. Encara que, evidentment, en el debat a la Cambra tindrem la possibilitat de fer les esmenes que considerem convenientes, veiem que hi ha una sèrie de qüestions que caldria aclarir abans que es discuteixi l'esmentat Projecte.

I en aquest sentit, la primera pregunta fa referència a quines són les inversions previstes per a la posada en funcionament de la Universitat de Lleida. Ens agradaria saber quin és el finançament? Hi ha hagut algunes informacions de diversos mitjans de comunicació, en els quals es manegen xifres que parlen de 6.000 milions de pessetes. Concretament, li volíem preguntar, senyor Conseller, si aquestes informacions són verídiques o no?

I també sembla que dins de les plantilles que maneja el senyor Conseller hi ha una evident retallada de professorat: concretament, de vint persones, vint professors que es comptabilitzen com a professors associats, i aquesta comptabilització seria illegal, segons diu la Llei de Reforma Universitària.

Aquesta és una qüestió que ens preocupa molt perquè és aquí on es veu clarament si el que es vol fer és una universitat de primera o de segona, si es vol fer una universitat de qualitat o no. Volem tenir la seguretat, evidentment, des de Lleida, que les titulacions en el mercat laboral siguin iguals que les d'altres universitats, com, per exemple, la de Barcelona. Ens inquieta que, si no fem una universitat de qualitat, els fills de classes mitjanes i classes inferiors treballadores poden tenir limitacions per poder accedir a estudis de primera classe: no tothom, és evident, està en disposició de pagar 80.000 pessetes de més, que és el que costen els desplaçaments i l'estada dels estudiants.

La segona pregunta fa referència a la funció i durada dels òrgans gestors. En aquesta pregunta em refereixo exactament al tema de l'oficina promotora, que no entenem perquè encara no s'ha produït el nomenament al *Diari Oficial de la Generalitat*. Ens agradaria que el senyor Conseller ens expliqués si aquesta oficina, una vegada constituïts els òrgans definitius, continuarà vigent, i si no hi continua no entenem bé per què en un període tan reduït de temps no era la mateixa junta gestora qui contractava el personal d'aquesta oficina? Aquesta preocupació coincideix amb la pregunta, amb la interpellació que va formular el company Manuel Nadal, i que nosaltres voldríem tenir l'absoluta seguretat que aquesta oficina, una vegada constituïts aquests òrgans, desapareixerà.

La tercera pregunta fa referència a l'autonomia universitària. Tenim dubtes de quines són les veritables intencions del Departament: si el seu propòsit és el de dirigir la Universitat de Lleida o el de tutelar-la —finalitats, evidentment, ben diferents. El senyor Conseller, en una conferència pronunciada en una escola d'estiu, va dir que la memòria és un document administratiu i de pur tràmit, i que la seva finalitat és aconseguir el vist-i-plau del Consejo de Universidades, que ha de donar llum verda al projecte. No voldríem que els documents fossin simplement una formalitat i, per tant, voldríem saber quines són les intencions del Departament, perquè recordem que la Universitat de Lleida té vint anys d'experiència i, per tant, la nostra preocupació general és que aquesta universitat, que la veiem molt necessària, no neixi amb notables malformacions d'origen.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, il·lustre senyora Diputada. Té la paraula l'honorable Conseller senyor Laporte per contestar les preguntes.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Gràcies, senyor President. Agraeixo a la Diputada senyora Utgés el seu interès per la Universitat de Lleida, que li puc assegurar que comparteixo, evidentment.

En primer lloc, el tema de les inversions, que és la primera pregunta que planteja. Sobre inversions, l'única cosa que hi ha —com sap la senyora Utgés— a la memòria és una estimació de les necessitats, valorada en una xifra que és de l'ordre dels 6.000 milions de pessetes. A l'hora de fer les memòries de les tres noves universitats que aquest Parlament, dintre de poques setmanes, tindrà ocasió de crear, es va fer una estimació, per un cantó, dels edificis existents i, per un altre cantó, de les necessi-

tats que hi hauria en un futur immediat, atesos els estudis que ja existeixen o nous que s'havien d'impartir en aquestes universitats. Va sortir una xifra, per al cas de la Universitat de Lleida, repeteixo, de l'ordre de 6.000 milions de pessetes.

Voldria insistir, per això, en un fet: que aquesta és una xifra absolutament estimativa i que no representa, òbviament, cap compromís per part del Govern de la Generalitat. El Govern de la Generalitat es compromet en les inversions a través dels pressupostos; les lleis de creació de les universitats no comportaran forçosament un compromís financer explícit i detallat quant a les quantitats que s'hi han de posar: s'hi posaran els que siguin necessaris, siguin 6.000, siguin 4.000, siguin 10.000, i això, naturalment, en el temps que calgui, perquè el que pot comprendre la senyora Diputada, evident, és que el Govern de la Generalitat no pot disposar d'una manera immediata dels cent trenta i tants milers de milions de pessetes que els responsables de les diferents universitats ja existents o futures en el territori de Catalunya estimen que són les seves necessitats.

De tota manera, jo li vull recalcar una vegada més a la senyora Utgés una cosa que he dit moltes vegades: nosaltres volem fer universitats que totes siguin de primera divisió, senyora Utgés —totes. Evidentment, no totes les universitats seran iguals, ni dintre de cada universitat tots els centres que la componen seran iguals; això passa ja a les universitats existents: hi ha centres amb més prestigi que altres.

Jo espero que la Universitat de Lleida, gràcies a l'esforç que farà el Govern de la Generalitat, però, sobretot, gràcies a l'esforç, que jo agraeixo molt —ja ho vaig dir l'altre dia a Lleida—, dels mateixos universitaris que hi ha allà, de la societat civil lleidatana i de les institucions lleidatanes, la Paeria i la Diputació, que l'han ajudada i que la seguiran ajudant, serà, sense cap mena de dubtes, una universitat de primera. I jo li puc garantir que la Universitat de Lleida té, a més a més, uns determinats centres, que són únics a tot Catalunya, perquè nosaltres volem que les noves universitats territorials que s'estan creant no solament donin resposta a les necessitats locals i comarcals, sinó que també tinguin algun centre que tingui una projecció nacional; és a dir, l'Escola d'Agrònoms de Lleida pensem que ha de tenir, per ara i durant molts anys, una projecció nacional, i que tots els ciutadans de Catalunya o els joves de Catalunya que ho vulguin estudiar vagin precisament a Lleida a fer-ho.

No es preocupi, doncs, des d'aquest punt de vista, la senyora Utgés, que la nostra intenció és aquesta.

Quant als òrgans gestors, es va crear una oficina promotora, la necessitat de la qual em sembla imprescindible, sobretot en un lloc com Lleida, que, com sap molt bé la il·lustre Diputada, fins ara hi ha hagut centres pertanyents a tres universitats diferents: a la Universitat de Barcelona, a la Universitat Autònoma de Barcelona i a la Universitat Politècnica de Catalunya. La missió de la Comissió Gestora era coordinar aquests diferents centres i fer tota la preparació per al naixement de la nova universitat. És evident —la mateixa normativa de creació de l'entitat ho diu— que aquesta és un organisme provisional, i que en el moment que siguin constituïts els òrgans de la nova universitat, un cop discutida la Llei i aprovada per aquest Parlament, i nomenats els que han d'ocupar aquests òrgans, aquesta oficina, sense cap mena de dubte, desapareixerà; en pot tenir l'absoluta certesa.

I finalment, la senyora Utgés em pregunta sobre si des del Departament volem dirigir o tutelar la Universitat de Lleida.

Miri, senyora Utgés, ni una cosa ni l'altra: ni la volem dirigir, i la tutelarem mentre sigui necessari; hi ha un període, en el cas de la creació d'una nova universitat, d'obligada transitorietat, amb uns òrgans provisionals.

Voldria insistir en el fet que s'ha de produir una cosa que estic segur que es produirà bé, però que no deixa de tenir les seves dificultats, que és la unió de centres pertanyents a tres universitats diferents, i que, per a nosaltres, com més curt sigui el període transitori, millor. Nosaltres, abans de posar en el Projecte de Llei que aquest període seria d'uns dos anys, ho vam consultar i vam oferir, fins i tot, a representants qualificats de les diverses universitats —i molt especialment de la de Lleida—, si volien que aquest període fos més curt, i ens van dir que no, que creien que dos anys era realment el temps necessari per poder-se produir aquesta fusió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, honorable Conseller. Té la paraula la il·lustre Diputada per replicar.

La Sra. UTGÉS: Sí, gràcies, senyor President. Jo crec que el senyor Conseller m'ha contestat algunes de les coses que he preguntat, però, evidentment, la nostra preocupació fonamental era el tema del finançament. Jo ja entenc que la Conselleria no pugui disposar dels diners immediatament, però sí que abans de portar al Parlament un Projecte de Llei de Creació de la Universitat de Lleida ha de tenir una previsió de quines són les necessitats que té o que tindrà aquesta Universitat.

I per tant, demanaria al senyor Conseller que em pogués contestar, concretament, quines són les necessitats i, per tant, quin és el pressupost que la Conselleria té previst per a la futura creació de la Universitat de Lleida? Jo crec que aquest és un tema fonamental per fer aquesta universitat de qualitat que ens deia el senyor Conseller, perquè, si no, si no fem aquest pronunciament clar en aquesta qüestió, jo crec que estem fonamentant un àmbit de dubte i de desconfiança sobre la situació, i que és el que es trobarà aquesta futura universitat; i dona això peu que es pugui interpretar aquest silenci com que les coses no volen o no poden anar en la direcció que ens comentava, en la línia que ens comentava el senyor Conseller.

Per tant, torno a reformular la primera pregunta: quin és, quines seran les necessitats i el finançament de la Universitat de Lleida?

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, il·lustre senyora Diputada. Per contrareplicar, té la paraula l'honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Senyora Utgés, jo poques coses li puc afegir, pels motius que li he explicat abans, em sembla, a bastament justificat.

Nosaltres, el que tenim és una xifra que comporta una previsió estimativa d'allò que és necessari invertir en la Universitat de Lleida. Tenim, a més a més, una altra xifra, que la senyora Utgés, si —tal com estic segur— ha llegit la memòria i ha estat en el curs del debat que s'ha produït aquests dies o aquestes últimes setmanes a les terres lleidatanes..., que és la partida de manteniment. No hi ha dubte que una universitat és molt important que tingui unes instal·lacions, però també és important que tingui els fons de manteniment suficients perquè pugui fer una vida adequada. Des d'aquest punt de vista, també li puc dir a la

senyora Utgés que no s'estranyi si, en el Projecte de Pressupost que entrarà dintre de poc temps a la Cambra no figura una previsió per al sosteniment de la Universitat de Lleida; per una raó: perquè, com que no existeix, de moment, les partides que aniran a parar —i això sí que ho diu la Llei de Pressupostos— a la Universitat de Lleida, com a la de Girona o a la de Tarragona-Reus, van englobades a les universitats que ara existeixen. Durant el curs, durant l'any 1992, es farà la transferència de les partides d'aquestes universitats mares a les universitats que ja aleshores hauran nascut i que començaran a funcionar —si aquesta Llei és aprovada pel Parlament, tal com nosaltres desitgem—, començaran a funcionar amb independència a partir del primer d'octubre de 1992.

Bé, hi insisteixo: s'ha fet una previsió de la despesa, aquesta despesa és important i creixerà molt més, i a la memòria —com la senyora Utgés sap— està ben explicat que pujarà a... —no em faci dir de memòria la xifra—, se n'anirà a 3.000 o 4.000 milions de pessetes —si no m'equivoco: a la memòria ho diu— i, a més a més, ho repeteixo, la memòria també diu que nosaltres entenem, en aquests moments, que es necessita una inversió —amb el temps no tota de cop— de 6.000 milions de pessetes, per fer els edificis adequats perquè la Universitat de Lleida tingui una seu digna i escaient.

Torno a dir una vegada més, senyora Utgés, que sigui en la partida pressupostària corresponent d'inversions, o sigui en un pla plurianual d'inversions universitàries que té en cartera el Consell Executiu, sortiran els diners suficients perquè —no n'hi càpiga cap dubte—, la Universitat de Lleida, si la societat de Lleida hi ajuda, si els universitaris fan allò que han de fer i que estan fent, i que, per tant, estic segur que així serà, serà, sense cap mena de dubte, repeteixo, una universitat de primera categoria.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller. Correspon ara formular la pregunta a l'illustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras. Té la paraula per fer la corresponent pregunta.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
els col·lectius exclosos d'atenció mèdica
i hospitalària pel Decret 215/1990,
en relació amb els drets consagrats
per la Constitució i la Llei
General de Sanitat
i sobre com afecta l'article segon
del Decret 215/1990 els drets dels pacients
i l'autonomia dels centres concertats*

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Acumularíem les dues preguntes, la 4 i la 9.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Les nostres dues preguntes fan referència a l'article segon del Decret 215/1990, del 30 de juliol, que enumera col·lectius de població que són exclosos de la íntegra i necessària atenció mèdico-hospitalària, i per als quals l'assistència sanitària resta dividida en dos mòduls, i ens agradaria saber, en relació amb aquesta qüestió; en primer lloc, com es pot harmonitzar aquesta exclusió amb el dret a la protecció de la salut, consagrat a l'article 43 de la Constitució i a l'article

primer de la Llei General de Sanitat?, i també com queden afectats, per aquesta divisió, els drets dels pacients i l'autonomia dels centres concertats i dels seus equips mèdics?

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable Conseller de Sanitat, senyor Xavier Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Bé, l'article segon d'aquest Decret en cap cas exclou els col·lectius que en ell s'esmenten de l'atenció mèdico-hospitalària. És un decret que va dirigit, sobretot, a l'atenció socio-sanitària, no?, i si un mira aquest article, doncs, no se'ls treu en cap cas, però en cap cas, l'atenció mèdico-hospitalària. El que es fa és a l'inrevés: és buscar una potenciació, buscar la manera que aquesta gent pugui rebre una atenció sanitària més correcta, molt més correcta que a d'altres llocs del país.

A més a més de l'atenció mèdico-assistencial i social que se'ls pot donar en aquests centres, a més, se'ls garanteixen més drets. Se'ls garanteix el dret a rebre, doncs, tasques de convalescència, de rehabilitació i de cures palliatives. I en cap cas diu que això, l'atenció aquesta, es divideixi en dos mòduls: administrativament hi han dos mòduls, no?, però l'atenció és absolutament integral. Seria il·lògic que en un centre d'aquests, doncs, de cop es donés l'atenció mèdica i la social a part, no? Es dona conjuntament, es dona d'una forma integrada, es dona d'una manera que garanteix absolutament els drets d'aquests pacients a rebre una assistència socio-sanitària, que és un concepte innovador, que implementem per primer cop aquí a Catalunya, i que crec que dona una situació diferenciada respecte a la resta de l'Estat, i que dona una atenció millor als nostres ciutadans.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Té la paraula l'illustre Diputat per replicar.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Senyor Conseller, a nosaltres ens agradaria que ens expliqués —i amb la seva resposta, així, no ho hem entès— quins són els motius que porten a considerar destinataris d'assistència social uns col·lectius que, en realitat, són malalts?

Vostès, amb aquest Decret, fan una mena de poti-poti, una mica indigerible, perquè posen junts malalts crònics de més de seixanta anys amb malalts que tenen menys de seixanta anys, però que pel seu deteriorament necessiten assistència, malalts terminals, malalts amb malalties psíquiques cròniques, drogo-dependents i, també, els que necessiten alguna mena de tractament de rehabilitació.

Vostè parlava d'un concepte nou, i és veritat. Vostès —una mostra de creativitat jurídica enlluernadora— generen un nou concepte jurídic —no sé si fruit del seu nacionalisme personalista—: el d'assistència socio-sanitària que inclou persones que, mèdicament i jurídicament, es troben ja en la legislació vigent qualificades com a malalts.

Això, des d'un punt de vista estrictament tècnic, però des del punt de vista més important, que és la perspectiva de l'atenció als qui pateixen una malaltia, el nostre Grup té una percepció diferent a la del Govern.

Un malalt terminal, un avi o una àvia amb una malaltia crònica no poden cohabitar amb malalts psíquics crònics, amb drogo-dependents o amb malalts que només necessiten un tractament de rehabilitació. Les instal·lacions que es necessiten

no són les mateixes; l'assistència mèdica no és la mateixa i, sobretot, el respecte que aquests col·lectius es mereixen fa que no es tingui legitimitat per obligar uns centres, que es qualifiquen artificiosament de socio-sanitaris, a admetre persones amb malalties tan disperses com les que abans esmentava, i això sense contraprestacions econòmiques tècnicament valorades pel seu cost, perquè el cost no pot ser el mateix per a atendre malalties tan diferents.

Per tant, senyor Conseller, ens agradaria que ens digués quins són els centres sanitaris que actualment són capaços i es troben científicament i mèdicament qualificats per a atendre simultàniament gent gran amb malalties cròniques, malalts crònics evolutius amb grans dependències, malalts terminals, malalts psíquics crònics, tot incloent-hi minusvàlues profundes, drogodependents —que a més, per acabar-ho d'arreglar, probablement, bastants d'ells patiran la SIDA—, malalts que requereixen rehabilitació. I tot això en centres que, també, reuneixin personal mèdic i sanitari suficient i imprescindible per atendre'ls, instal·lacions que garanteixin els tractaments, i, si existissin centres d'aquestes característiques tan completes i tan polivalents, ens agradaria saber quin percentatge de llits representa sobre el total dels existents als hospitals o residències per a estades de llarga durada?

Vostès consideren com a destinataris d'assistència social uns col·lectius que en realitat són malalts, i vostès ho fan per tal de poder imposar l'obligació d'un pagament per a unes prestacions que vostès qualifiquen de suport social, quan aquests col·lectius tenen dret a rebre les prestacions que vostès pretenen cobrar-los. Prestacions a les quals els dona dret la Constitució Espanyola, en el seu article 43, la Llei General de Sanitat —que és una llei bàsica d'aplicada en el conjunt de l'Estat—, el Text Refós de la Seguretat Social, que recull al seu article 103 com a prestacions mèdiques, a més a més dels tractaments mèdico-quirúrgics, els d'estada a centres i establiments sanitaris, qüestions recollides, també, en la mateixa Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya. I una cosa és que nosaltres rebutgem un model sanitari rígid, centralitzat i, per burocratitzat, caríssim, i una altra és que es vulneri la legislació vigent.

Per tant, senyor Conseller, amb aquest Decret no només s'ha de pagar un mòdul de suport social, considerat aquest com el cos de serveis d'allotjament i manutenció substitutius de la llar, com els del personal sanitari necessari per atendre'ls, i realment, honorable Conseller, no només amb aquest Decret, des del nostre punt de vista, es vulnera la legislació vigent, no només no existeix un concepte similar —al nostre coneixement, ja ha dit vostè que era nou— arreu del món, sinó que, a més a més, mai havíem considerat que es poguessin utilitzar, en l'àmbit sanitari, conceptes més propis del ram de l'hostaleria.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Per contrareplicar, té la paraula l'honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT: Bé, començaré pel final, perquè vostè diu que això no existeix arreu del món, doncs, jo li demanaria que es passegi, perquè existeix arreu del món. Existeix a Anglaterra i a països avançats, i a tots els països que són punters; pagant, pagant fan aquest tipus de coses, perquè el que no es pot és fer la demagògia, no?, de defensar situacions que són dolentes *per se*. Nosaltres podem tenir situacions —i es donaven, fins ara, a Catalunya—, situacions en què les famílies

es treien els malalts de sobre i els ingressaven en centres, anys i anys, i cobraven la pensió sencera d'aquell malalt i no se'l volien emportar, de cap de les maneres, a casa. Crec que això no és bo, crec que és injust socialment, i que és bo que els diners que es gasten en sanitat es reparteixin equitativament, perquè puguem donar una millor assistència als nostres ciutadans.

Això nosaltres ho hem introduït amb un concepte, que és l'atenció socio-sanitària, que és un concepte innovador a Catalunya, innovador a l'Estat espanyol, però que no ho és a la resta del món —no s'enganyí: no ho és a la resta del món—, i quan vostè llegeix l'article segon d'aquest Decret..., i qui l'informa, l'informa molt malament, perquè el que no es pretén és fer aquests centres de poti-poti que vostè explica, en els quals es barreja tot i tot queda barrejat. El que sí que pretenem és tenir centres en què no hi hagi discriminació. Això també és veritat, perquè després hi ha una pregunta —i vostè s'hi referia— i és que el que no podem admetre és que hi hagi discriminacions pel tipus de malaltia. En els hospitals no hi pot haver discriminació pel tipus de malaltia.

Aquest és un decret marc que regula l'atenció socio-sanitària perquè es puguin concertar o subvencionar recursos, serveis i equipaments diferenciats, segons sigui el col·lectiu a qui es dedica l'atenció. Aquest Decret no s'ha fet per limitar les prestacions, sinó per augmentar-les, que és el que es produeix a Catalunya. Es donen més prestacions que a la resta de l'Estat, i s'apliquen a cada nucli de població recursos i objectius terapèutics més saludables. L'atenció sanitària és una: integral, individualitzada per a la persona i acreditada per un equip interdisciplinari. La divisió dels mòduls social i sanitari és, només, una necessitat administrativa —i així s'ha d'entendre aquest Decret—, no funcional. Aquest Decret, a més, preveu l'avaluació socio-sanitària. Això vol dir que els diferents programes que planifiquen recursos estan en contínua revisió per adaptar-se als canvis i a les necessitats de la població que tenen, perquè és veritat que això anirà variant en el temps i en cada moment. El Decret preveu incentivar la recerca i la formació dels professionals per tal d'avançar en els coneixements terapèutics, els canvis d'actituds i la millora en l'organització i la gestió d'aquests centres, que també s'ha de fer. El Decret evita que es plantegin discriminacions d'ingrés, sempre que les persones que fan la demanda dels serveis siguin de les que fa referència aquest Decret.

Jo crec que és un fet molt important. Jo crec que, en definitiva, el Decret és una mostra clara de l'interès que té el Govern de Catalunya per donar resposta als col·lectius de població amb problemàtiques, és veritat, complexes i que, moltes vegades, es converteixen en situacions marginals.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller. Correspon ara formular la pregunta número 5, que la formula l'il·lustre Diputat senyor Marçal Casanoves.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la possibilitat que tots els manuals
introdueïen de les disciplines
universitàries s'editin en català*

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Bé, la meua pregunta ve d'una preocupació d'aquest Diputat en

constatar que en les facultats de les nostres universitats es fan servir molt uns llibres, que se'n diuen manuals introductoris o manuals bàsics de consulta –com vulgui–, que generalment són llibres de procedència estrangera traduïts a la llengua castellana. A la llengua castellana i en alguns casos a la llengua catalana.

Bé, això és una preocupació, no solament pel fet que sigui un llibre en castellà, sinó perquè cada dia són més els estudiants que accedeixen a les nostres universitats que han tingut ocasió de fer el seu ensenyament primari i el seu ensenyament secundari en llengua catalana, i que la dominen perfectament, i que es troben, en el moment d'accedir a uns coneixements científics més profunds, que llavors han de fer servir termes castellans, moltes vegades, fins i tot, en classes, en cursos impartits en llengua catalana; i això, evidentment, és una preocupació per part meua, perquè tots sabem que les llengües es comencen a bandejar a base de, primerament, desaparèixer del llenguatge científic, després, desaparèixer del llenguatge tècnic, de mica en mica, anar-se quedant arraconada a casa aquesta llengua i, per últim, desaparèixer.

Bé, com que aquest podria ser un inici de la desaparició de la nostra llengua científica, el fet de fer servir majoritàriament aquests manuals en llengua castellana, nosaltres preguntem, jo pregunto al Govern de la Generalitat, què pensa fer per propiciar... Ja sé que es fa, que hi ha alguna subvenció, perquè en les editorials que editen aquests llibres traduïts això es fa en català. Però aquestes subvencions són mínimes, no són rendibles pel fet que aquests llibres acostumen a ser llibres gruixuts, llibres densos, en els quals hi ha moltes..., generalment, una certa complicació tipogràfica, constituïda perquè hi han moltes fórmules, hi han gràfics, etcètera; hi han elements que no propicien la facilitat de la tipografia, i això fa que aquests llibres siguin costosos. I les subvencions que es donen –que sé que n'hi ha– són mínimes en comparació al que es vol obtenir..., i les editorials, per qüestions de pura rendibilitat, continuen només fent-los en llengua castellana.

Jo voldria preguntar al nostre Govern a veure què pensa fer per donar impuls perquè aquests llibres els puguin tenir els nostres estudiants, igualment, en llengua catalana?

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Té la paraula l'honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyor Casanovas per la seva pregunta, que jo agraeixo, i no cal que li digui que jo comparteixo totalment les seves inquietuds, els seus neguits en aquest sistema, en aquest problema universitari.

Voldria, de tota manera, fer-li una consideració prèvia molt breu. Com sap el senyor Casanovas, de fet les universitats són organismes autònoms, que tenen uns estatuts on, entre altres coses, s'assenyala que l'ensenyament es farà lliurement en català o en castellà, a gust dels professors respectius. Això no vol dir que les universitats no se'n preocupin, ni que el Govern de la Generalitat no hi hagi fet res. Les universitats, certament, se'n preocupen, i com un bon exemple li puc posar el de la Universitat Politècnica, que ha editat, no fa molt, cinc manuals introductoris, no de text per a les carreres que es cursen allà, sinó cinc manuals que expliquen ben bé quins són els coneixements que han de tenir els alumnes que volen ingressar a la Politècnica, i

aquests cinc manuals han estat editats, exclusivament, en llengua catalana.

Altrament, les altres universitats, tant la Universitat Autònoma com la Universitat de Barcelona, tenen, certament una activitat editorial pròpia i una part important dels llibres que editen són fets també en llengua catalana.

I, a part d'això –i tal com diu el senyor Marçal Casanovas–, el Govern de la Generalitat hi fa també el que pot, malgrat el que he dit abans de l'autonomia universitària, aquest és un problema que considerem, certament, que ens afecta, i, evidentment, no ens en desentenem. I des de fa dos anys, i per iniciativa conjunta dels Departaments de Cultura i d'Ensenyament, es publiquen en el *Diari Oficial de la Generalitat* ordres, com la de 30 de gener de 1991, per la qual s'aproven les bases que regeixen la concessió d'ajuts a l'edició i la difusió de llibres de text i de manuals universitaris en català. Aquesta Ordre ha tingut un ampli ressò i han estat moltes les editorials –i, fins i tot, editorials universitàries, les mateixes universitats– que hi han concorregut.

Des d'aquest punt de vista, jo li puc dir que durant aquest any hem rebut 89 sol·licituds en resposta a aquesta Ordre i que s'han atorgat ajuts per un valor de 59.812.000 pessetes; 43.169.000 pessetes de la part d'Ensenyament i 16.643.000 pessetes per part de Cultura.

No hi ha dubte que aquí hi ha un problema, com molt bé ha dit el senyor Casanovas també, de rendibilitat econòmica i que el mercat dels llibres universitaris, com de qualsevol altre en llengua castellana, és molt més ampli que no pas el mercat de llibres en català. Segurament, si no donéssim aquestes subvencions –que pensem incrementar a mesura de les nostres possibilitats pressupostàries– no..., n'hi hauria molts menys, de llibres en català.

Però jo penso, malgrat tot, que no hem de ser pessimistes i que durant aquests darrers temps cada vegada és més nombrosa la presència del català, no ja en les classes –que aquest és un altre tema– sinó en els textos universitaris que es publiquen.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyor Casanovas, tant vostè com el Conseller han exhaurit el seu temps. Per tant, mig minut a vostè i mig minut al Conseller.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies. Ja en tindrè prou, senyor President.

Bé, jo, senyor Conseller, no en sóc, de pessimista. Precisament si faig aquesta pregunta és perquè no sóc pessimista; si fos pessimista ja potser la faríem d'una altra manera, la pregunta.

Agraeixo les dades que m'ha donat el senyor Conseller però..., i, sobretot, retinc el que m'ha dit que pensen incrementar aquestes ajudes, perquè és això. Perquè jo no tenia cap dubte, no coneixia les dades concretes, però no tenia cap dubte que les ajudes existien; se m'ha demostrat més d'una vegada. Però que –com he dit a la meua primera intervenció– les considerem..., vaja, les considerem, tothom les considera altament insuficients. Diu el senyor Conseller que es pensa incrementar les ajudes, crec que aquest camí pot ser bo per fomentar l'edició d'aquests llibres en català, i espero que així sigui i que els nostres futurs científics puguin expressar-se plenament en la nostra llengua, sense cap mena de dificultat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

Passem ja a la propera pregunta, la que formula..., formulava l'il·lustre Diputat senyor Àngel Colom, que ha retirat la pregunta.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la prohibició de fer dues
conferències en llengua catalana
en el Campus Europeu del Medi Ambient*

El Sr. CAROD-ROVIRA: És retirada, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Per tant, el senyor Marçal Casanovas torna a tenir la paraula per formular una pregunta entorn a la coordinació dels diferents cossos i forces de seguretat. Senyor Marçal Casanovas, té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
una possible coordinació entre els diferents
cossos i forces de seguretat*

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Bé, aquesta és una pregunta totalment diferent de la que acabo de fer ara —com vostès poden veure.

La nostra preocupació neix del fet que el dia 12 d'octubre d'enguany, fa uns quants dies, pocs dies, hi va haver uns fets altament llastimosos en els nostres carrers; vam veure com persones, que no feien absolutament altra cosa que transitar per uns carrers de Barcelona, eren agredides brutalment per uns individus en formes de bandes violentes i que, difícilment..., només en uns casos molt determinats, pels Mossos d'Esquadra, en van ser detinguts uns altres. Però que aquesta gent van poder caminar lliurement per la seva banda durant molt bona part del dia.

D'una banda veiem, constatem que, si bé els Mossos d'Esquadra es van dedicar en un cert moment a detenir persones violentes d'aquestes —benvingut sigui, tant de bo els haguessin arreplegat a tots!—, d'altra banda, la Policia Nacional es dedicava a arreplegar uns xicots que cremaven una bandera.

Bé, no sé si és que és un afer d'especialització, però en una nació com Catalunya, en la qual subsisteixen tants cossos de policia, la gent es pregunta molt sovint si aquesta policia no podria actuar d'una manera més eficaç a base d'una coordinació més intensa?

És en aquest sentit que jo faig aquesta pregunta: què pensa fer el Govern de la Generalitat per aconseguir que les diferents forces policiaques tinguin una mínima coordinació en la seva acció que permeti la pau ciutadana?

Potser aquests últims dies, després de la pregunta aquesta haver estat formulada, hi ha hagut accions en aquest sentit, però jo voldria veure que aquestes accions tinguin una efectivitat, que és el que demana el ciutadà ras i corrent, que amb aquests actes de violència pública en el carrer no veu res més que una alteració del sentit del nostre Govern democràtic.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'honorable Conseller senyor Gomis per contestar aquesta pregunta.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats; senyor

Diputat, perfectament d'acord amb el seu plantejament: m'és difícil contestar-li com a pregunta.

Evidentment, va passar el que va passar, i l'actitud del Govern vostè ja la coneix, perquè aquests dies l'hem manifestada reiteradament. Fa pocs dies hi va haver una Junta de Seguretat; vam acordar establir els mecanismes de coordinació necessaris. Jo també desitjo que això funcioni, així ho havíem vingut reclamant reiteradament, i, per tant, esperem i desitgem que hi hagi la coordinació necessària perquè la seguretat a Catalunya pugui moure's en uns nivells d'eficàcia, d'eficiència i de responsabilitat que alguns fets d'aquests esporàdics han demostrat que es feia necessària.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller. El senyor Marçal Casanovas; té mig minut.

El Sr. CASANOVAS: Sí, gràcies, senyor President. Bé, no m'ha pas dit gaire cosa, el senyor Conseller, però suposo que deu ser perquè no tenia res més a dir-me. Perquè, evidentment, la coordinació..., allò que veu el ciutadà del carrer és evident que no hi ha coordinació entre les diferents forces de policia. I això és greu per a la credibilitat de la democràcia. La gent cada dia, desgraciadament, diu que la democràcia porta al caos, que això no se soluciona, i això és greu! Això és greu per a la credibilitat del nostre sistema.

Jo voldria que l'eficàcia de la policia fos la que ha de ser en un país on, realment, doncs, les institucions tenen la força que han de tenir.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat, il·lustre senyor Diputat. El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats. Senyor Diputat, perdoni'm que no m'hagi allargat més, no?, però és que ahir al matí aquí, doncs, hi va haver un debat més llarg, aprofundit, en què vam parlar d'aquests temes i jo, em sembla que li he contestat el que vostè m'ha preguntat. No he dit més, perquè vostè tampoc ha preguntat més; ha fet una reflexió i jo m'he limitat a contestar-li que sí, que té raó i que intentarem que la coordinació es produeixi.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

Correspon ara la pregunta número 10, que formula l'il·lustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el concepte d'assistència sanitària
que el Departament de Sanitat i Seguretat
Social aplica al col·lectiu que rep
atencions socio-sanitàries «substitutives de la llar»,
segons el Decret 215/1990*

El Sr. CURTO: Senyor President, lo senyor Vidal-Quadras no hi és, a la millor es pensava que esta pregunta no entraria, queda posposada i si no ho pot ser reglamentàriament...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: No. No pot ser posposada perquè és segon torn.

El Sr. CURTO: Doncs, queda retirada.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Correspon ara la pregunta que formula l'il·lustre Diputat senyor Joan Saura.

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 103/III, del Parlament de Catalunya de garantia de la intimitat personal i de la confidencialitat en les proves diagnòstiques de la SIDA

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. La Comissió de Política Social del Parlament de Catalunya aprovà, el febrer de 1990, una resolució sobre la garantia de la intimitat personal i confidencialitat en les proves diagnòstiques de la SIDA. Posteriorment, en algun cas concret, ha semblat que aquesta Resolució s'incomplia i la nostra pregunta aniria en el sentit de quin és el grau de compliment de l'esmentada Resolució, especialment pel que fa referència a aquells dos punts que la Resolució diu que «per practicar les proves cal, necessàriament, demanar autorització personal escrita a l'interessat» i que, «en qualsevol cas, posteriorment, es guardará un compromís estricte que signifiqui garantir la intimitat personal de l'afectat».

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. L'honorable Conseller de Sanitat té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: El dret de confidencialitat en el test de la SIDA queda, a l'igual que en la resta d'informació clínica d'un pacient, garantida pel text constitucional, a l'article 14, el de dret a la no-discriminació; a l'article 18, el dret a la intimitat; al marge de les accions penals que es puguin iniciar sobre la base de l'article 165, del Codi Penal.

Nosaltres, a nivell de la Conselleria, no tenim denúncies respecte que s'estigui incomplint el dret aquest a la confidencialitat. Si en tinguéssim, evidentment, actuaríem a to. I el que sí que s'està fent per part de la Conselleria és, perquè creiem que la millor forma de garantir, doncs, la confidencialitat està en fer una bona informació en el medi assistencial i l'adequada utilització del test i la seva correcta interpretació.

A fi i efecte de fer això és pel que la Conselleria, concretament el programa especial que tenim que es dedica a la SIDA, ha fet un conjunt d'informacions, d'opuscles, d'informacions de tot tipus a nivell de metges, infermeres i a nivell, fins i tot, del medi laboral, a fi i efecte que no es pugui donar cap tipus de discriminació.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Aquesta pregunta ha vingut motivada pel fet que el març d'enguany els Mossos d'Esquadra van detenir una persona que va ser ingressada a la presó i que, posteriorment, en els mitjans de comunicació i en les mateixes agències de fonts de la Policia Autònoma diuen totes les informacions que: «*Tras ser retenido*», la persona en qüestió, «*fue sometido a un análisis de sangre para comprobar si padecía el SIDA, prueba que resultó negativa según fuentes de la Policía Autónoma*». És a dir, estem davant d'un cas que va sortir en tots els mitjans de comunicació: que la Policia Autònoma deté una persona, la ingressa a la presó i, posteriorment, en la nota informativa de la Policia Autònoma es diu que se li ha fet la prova de la SIDA i que ha estat negativa.

Sense entrar, evidentment, en cap cas, en el tipus de delictes o de possible delictes que aquesta persona hagués fet, ens sembla que seria convenient també que des de la Conselleria de Governació s'instrumentessin mesures perquè també les mesures que el Conseller de Sanitat ens ha explicat que s'estan fent complir, també ho fossin en el cas de la Policia Autònoma, si és que aquestes notícies de premsa, que van sortir ara fa pocs mesos, són veritat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. L'honorable Conseller, senyor Trias, té la paraula per contrareplicar.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: És evident que, en cap cas, es pot fer aquest tipus de proves a fi i efecte de discriminar les persones, i és evident que no es poden fer aquestes proves i menys donar-les a la premsa dient si s'és negatiu o positiu, no?

Aquest cas concret que vostè diu, no el coneixia i, per tant, doncs, s'ha de veure la realitat que pot tenir aquest fet, no?, perquè dubto molt que es pugui donar.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Correspon ara la pregunta..., formular la pregunta al senyor Ignasi Riera, en relació amb les vint-i-vuit emissores de freqüència modulada recentment concedides. Té la paraula l'il·lustre Diputat.

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris d'acord amb els quals s'han concedit 28 llicències per a emissores d'FM

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. La pregunta és: d'acord amb quins criteris el Consell Executiu va concedir, a finals d'agost començaments de setembre, les vint-i-vuit emissores de freqüència d'FM?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable Conseller, senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Gràcies, senyor President. Miri, doncs, d'acord amb els criteris que estableix el Decret 80/1989, de 4 d'abril, en el seu article vuitè, precisament, en què estableix els criteris amb què el Govern de la Generalitat atorgarà les concessions d'emissores a aquells sol·licitants que, segons el seu criteri, reuneixin les millors condicions per a la prestació del servei. En tot cas, es valoraran conjuntament els aspectes de foment de valors culturals, compromís de contribuir al procés de normalització lingüística: «es considerarà preferent la instal·lació d'emissores que facin la seva programació en català; el compromís adquirit per la persona o entitat sol·licitant d'integrar, en els llocs de treball que es generin, persones disminuïdes; la prioritat al projecte; la realització d'hores d'emissió; el compromís de realitzar programes informatius i de qualsevol altre tipus i altres criteris que, a la vista de les condicions presentades, puguin ser considerats especialment rellevants.

És a dir, amb els criteris que estableix aquest Decret, en el seu article 8, que diu que la Generalitat ho atorgarà amb aquests criteris, i: «sempre des del punt de vista del seu bon criteri».

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Té la paraula l'il·lustre Diputat per replicar la resposta.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Els mitjans de comunicació i diferents diputats d'aquesta Cambra —entre ells, per exemple, el senyor Xavier Soto— van comentar des del primer moment que l'aplicació d'aquests criteris no semblava que s'hagués fet amb justícia i d'acord amb els criteris polítics que el mateix President de la Generalitat deia que eren els criteris més importants i que vostè ara, en algun cas, senyor Conseller, ha reforçat.

Titulars com un del dia 4: «*La COPE, la Iglesia y CiU principales favorecidos por la adjudicación de emisoras de FM*». Sembla que és un titular clar, jo diria més: catalanitat, Luís del Olmo, Justo Molinero? No sé si són, en tot cas, dos models de progrés a favor del català en la radiofonia a Catalunya. Criteris de confessionalitat molt clars, la importància que tenen la concessió d'emissores a l'Arquebisbat de Barcelona, al Bisbat de la Seu d'Urgell, emissores de la COPE a la Jonquera, Cervera, Tremp, Amposta, o Montblanc. Vinculació directa de moltes emissores amb militants molt significats de Convergència i Unió, el cas concret de les vinculades a l'alcalde d'Olot, senyor Pere Macies, per exemple, o el cas concret —que sí que m'agradaria, senyor Conseller, poder, en aquest cas, veure l'estudi i la valoració que es fa—, la concessió de l'emissora de Sant Feliu de Llobregat al senyor Gaspar Major, tenint en compte que optava, també, per aquesta concessió l'emissora municipal de Sant Feliu de Llobregat.

Crec, de veritat, que no es pot dir que s'hagi treballat amb aquests criteris de caràcter lingüístic i cultural de Catalunya, de professionalitat quan són concedides emissores a professionals, en algun cas molt reconeguts, però molts d'ells, gent que no té cap mena d'experiència en el món de la radiofonia.

Per tant, jo, senyor Conseller, crec de veritat que és de savis rectificar i que seria molt important que aquest Decret fos revocat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable Conseller de Cultura, per contrareplicar.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Bé, jo no... senyor Diputat perdoni'm, vostè és una persona que acostuma a parlar molt clar, però jo no l'entenc. És a dir, primer em diu que les concessions no s'han fet d'acord amb els criteris del Decret i, després, ara, vostè després em demana que revoqui el Decret, que sembla que voldria demanar que hi haguessin uns altres criteris.

Nosaltres, com jo li deia, ens hem mogut pels criteris que estableix aquest Decret, si n'hi hagués un altre és evident que els resultats serien diferents, per tant si es revoqués el Decret, aleshores sí que hauríem, probablement, de tornar a reconsiderar si aquestes emissores s'han fet amb aquest criteri.

De totes maneres, jo el que li puc dir és que entenc els problemes i —desitjaria que el senyor Diputat també ho entengués— les dificultats que representa fer un atorgament d'emissores quan hi ha aquesta quantitat tan elevada de sollicituds en relació amb les emissores a atorgar. Li vull recordar, perquè em penso que val la pena que tots plegats ho sapiguem, que el que fa la Generalitat no és decidir les poblacions a les quals van les emissores, això forma part d'aquest Pla, aquest anomenat *Plan Técnico Nacional de Radiodifusión sonora en ondas métricas* que atorga, que és una competència del Govern central i nosaltres, en tot cas, decidim l'atribució en les poblacions.

Jo, amb molt de gust, estic disposat a contestar-li tot el que pugui, tot el que sàpiga, però en sé bastant, d'això, per tant no és que no hagi vingut documentat. Vostè em donava noms concrets de persones, diu, sembla que..., en algun cas vostè deia que no sabia que els criteris no eren prou professionals, en l'altre reconeix que ho són molt. En un cas, per exemple, vostè feia esment del senyor Luís del Olmo, i diu quin és l'estudi; doncs, miri, el senyor Luís del Olmo —que em sembla que és un professional suficientment reconegut— estableix un compromís de fer el 50% en català. En el cas del senyor Justo Molinero —vostè sap que és una ràdio que té una influència i està precisament en un dels sectors on el procés de catalanització em sembla que és més convenient—, es compromet a iniciar-ho amb el 35% en català. És a dir, jo crec que procés de catalanització vol dir també que s'aprofitin emissores i persones que tenen audiència perquè vagin introduint el català, i que aquesta sigui una via a la catalanització. Em penso que altres persones que vostè ha esmentat..., hi ha llistes de professionals molt qualificats al darrere de la persona que ho sollicita, acostuma a ser així, són empresaris que ho solliciten.

Vostè feia referència a una emissora d'una població, que ja té una emissora municipal. Un es pregunta per què una emissora municipal, per què un ajuntament vol una emissora comercial també? A nosaltres ens sembla que no és aquest el criteri. Hi ha criteris per a atorgar les emissores municipals i, en definitiva, les comercials responen a un altre criteri. En aquesta població, precisament, l'emissora municipal ja existeix.

És a dir, ara podríem entrar en una sèrie d'aclariments que amb molt de gust estic disposat a fer...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Li prego, honorable Conseller, que no hi entri perquè s'està exhauint el seu temps.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Molt bé, en tot cas, crec que els criteris que s'han aplicat són els que diu el Decret i que ho hem fet amb aquesta coherència que se'ns demana en el mateix Decret.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

Correspon ara formular la pregunta a l'il·lustre Diputat senyor Xavier Soto.

El Sr. SOTO: Senyor President, acumularia la pregunta número 13 i número 14.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perfectament, gràcies.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
la possibilitat de demanar a l'empresa
editora de la revista Set Dies que torni una subvenció
i sobre la situació esdevinguda en el setmanari
Set Dies en relació amb la Resolució
que concedeix subvencions a setmanaris escrits
en llengua catalana*

El Sr. SOTO: Dintre de poc farà un any, el 23 de novembre de 1990, en aquesta mateixa Cambra i amb el Conseller de Cultura discutíem sobre la política de suport a la premsa escrita en català.

Jo afirmava en aquell moment..., he parlat d'arbitrarietat, ja hem vist que totes les subvencions s'han basat en uns criteris mínims amb els quals es pot estar o no d'acord; però hi havia, com a mínim, uns petits criteris per justificar aquestes subven-

cions. L'única Resolució, en la qual no consta cap tipus de criteri, és la de 19 de juliol, publicada el 5 de novembre, per la qual es concedeixen 40 milions de pessetes als setmanaris: *El Temps* i *Set Dies*.

Jo li pregunto —deia— per què la mateixa quantitat de diners a dues realitats tan poc homologables? Ha estat per raons de tiratge, per raons d'edició, per raons de difusió, per tradició, per àmbit de difusió, etcètera? Jo li pregunto quines han estat les raons reals i, en tot cas, que ens expliqui els criteris pels quals la subvenció a *Set Dies*, en concret, no ha estat avalada per cap ni un criteri, a diferència de les altres, que són pocs, però que, com a mínim, hi havia almenys uns petits criteris. Jo deia, aleshores això.

Avui, quan li formulo aquesta pregunta, la realitat és que la revista *Set Dies* ha tancat i que els 40 milions de pessetes que es van dedicar a aquesta revista han estat diners que han estat, per tant, gastats d'una forma poc eficaç. I tots sabem que els recursos públics són recursos escassos, i especialment també són escassos els recursos que podem dedicar a la premsa escrita en català.

Jo li vull preguntar, per tant, per aquesta situació, i alhora li voldria expressar dues preocupacions. Una primera: s'ha parlat per part d'alguns sectors que aquesta revista que està tancada es podria continuar publicant com a suplement en català d'un diari de Barcelona que s'edita en castellà. Aquesta possibilitat ha generat preocupació en alguns sectors perquè podria generar, de forma indirecta, una situació de discriminació en relació amb altres mitjans d'informació escrits en castellà, que també fan suplementos en català i que no reben cap tipus d'ajudes.

I una segona preocupació. Vostè va concedir aquests 40 milions sense cap normativa prèvia, sense establir criteris objectius i sense preveure mesures de control de l'eficàcia d'aquesta subvenció. En el pla teòric, podria haver-se produït la situació que en lloc de tancar sis mesos després de rebre aquests 40 milions, haguessin tancat dues setmanes després i vostè s'hauria trobat en una situació d'indefensió.

Per tant, jo li voldria preguntar dues coses molt concretes. En primer lloc, vostès han parlat amb els editors d'aquesta revista i els han plantejat la possibilitat de retomar la subvenció, o almenys aquella part de la subvenció que no hagués estat utilitzada? En segon lloc, nosaltres esperem, desitgem, sabem que no és probable, però desitjaríem que, aquest any, aquestes subvencions es tornessin a produir i jo en aquesta perspectiva li haig de preguntar: vostè preveu establir mesures de control d'eficàcia d'aquestes subvencions per evitar que es tornin a produir situacions com la que s'ha generat a la revista *Set Dies*?

Res més.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable Conseller de Cultura, senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, moltes gràcies, senyor President. Senyor Diputat, si vostè m'ho permet quan vostè estava parlant, a mi em sembla que —des del meu punt de vista, és clar, cada u té el seu, vostè té el seu i jo tinc el meu—, des del meu punt de vista m'estava justificant els motius pels quals jo li vaig explicar a vostè que s'havia atorgat la subvenció a *Set Dies*.

Nosaltres tenim..., un dels nostres objectius fonamentals és que es pugui viure en català. Perquè es pugui viure en català hi

ha d'haver diaris en català, hi ha d'haver publicacions en català, hi ha d'haver setmanaris d'informació general en català. I quan vostè em preguntava per què s'havien donat les subvencions especials a aquests dos setmanaris: *El Temps* i *Set Dies*, jo li deia que eren els dos únics setmanaris d'informació general que hi havia en català i li explicava que tots dos, per motius diferents, havien sol·licitat la subvenció i que aquesta subvenció, de totes maneres, semblava insuficient, és a dir semblava insuficient, en un cas per emprendre una nova època com ho ha fet, però que després s'ha hagut de valdre d'altres ajuts, de moltes institucions que han fet possible que pogués prendre altres iniciatives com era la contribució que ha fet a l'Any del *Tirant lo Blanc* i d'altres. I, en el cas de *Set Dies* es veia que calia, per diversos motius, que rebés una subvenció perquè aquesta publicació es pogués seguir produint. Van fer una campanya de publicitat —jo els deia que la tirada era encara baixa— i nosaltres, l'interès que teníem i l'interès que seguim tenint és fer possible l'existència de setmanaris d'informació general en català, de la mateixa manera que tenim l'interès i la màxima i absoluta prioritat perquè se segueixin publicant diaris, diaris d'àmbit nacional, diaris comarcals, publicacions de divers ordre.

I per això es va donar aquesta subvenció, i li vaig explicar amb quin criteri s'ha fet, doncs: amb aquesta voluntat, amb aquest objectiu i amb aquest criteri —que jo penso que segueix sent vàlid—, i resulta que amb aquests diners el setmanari... no van ser suficients i el procés —com qualsevol persona coneix— d'emprendre una iniciativa com aquesta és una iniciativa difícil, és costosa, es tanca sobre hàbits, vostè... Li podria fer una relació de tirades actuals i de venda de publicacions diverses en català i sabem tots plegats que el català necessita un ajut i, d'una manera especial, ho necessitava aquesta revista. I va anar malament, jo ho sento molt, i em penso que a vostès també els sap greu que hagi anat malament i, en aquest sentit, doncs, el que cal és lamentar que això no hagi sigut d'aquesta manera.

Vostè em diu: «els ha demanat que tornin aquests diners?» Miri, nosaltres ens movem per unes normes de subvencions a les publicacions que són des de l'any 82, i en les quals s'estableixen uns controls en relació amb les tirades, al control de les tirades, etcètera, i a més no s'ha establert mai que en el cas que algunes d'aquestes publicacions tanquessin, haguessin de tancar, haguessin de tornar els diners. No s'ha fet mai en aquests anys. Amb aquestes que vam donar, desgraciadament, deu han tancat. És també veritat que unes quantes més n'han sorgit i no els hem demanat —ni a les que han tancat ni a les que han sorgit— altra explicació que la voluntat que que siguin.

Fins ara no ho havíem fet mai; és a dir, nosaltres no ho havíem establert mai amb uns decrets que són públics —ja dic que des de l'any 82 es publiquen—, no havíem demanat mai, sol·licitat garanties que durant un termini determinat, doncs, això seria així. De totes maneres, el setmanari aquest es va seguir publicant, és a dir, no va ser fins al juny de l'any passat que va tancar la seva actuació.

Aquests són els criteris amb què ens hem mogut. Jo li deia la necessitat que existeixin uns setmanaris d'informació general en català, per a nosaltres, des del nostre punt de vista, és molt important.

Jo desitjaria que sorgissin noves iniciatives, vostè em pregunta si ara això es publica com a suplement d'un altre diari. Escolti, aquesta qüestió li puc assegurar que no me l'he plante-

jada, no me l'he plantejada ni ens han demanat cap ajut en aquest sentit. Quan això es plantegi, nosaltres aplicarem, com sempre fem, els criteris generals de les normes que existeixen i procurem actuar d'acord amb aquestes normes.

El VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller. Té la paraula el senyor Soto, per replicar.

El Sr. SOTO: Molt bé, molt ràpidament, senyor Conseller. Aquest objectiu que vostè m'anunciava al començament de la seva intervenció, l'objectiu de viure amb una premsa potent, forta i, per suposat, en català és un objectiu compartit, òbviament, pel nostre Grup Parlamentari.

Jo, en aquest sentit, li he fet el retret en moltes ocasions que crec que una mesura fonamental per aconseguir això és una mesura que vostè, senyor Conseller, ha impossibilitat que s'estigui aplicant en aquest país; que la premsa escrita en català, la premsa diària escrita en català estigués a les escoles seria bàsic per aconseguir aquest objectiu i vam aprovar fa també... no fa ni un any una resolució en aquest sentit i encara estem esperant que el senyor Conseller faci alguna cosa en aquesta direcció.

Deixi'm dir-li ràpidament algunes coses, molt ràpidament. 40 milions són bastants diners, no són molts diners, però són bastants diners. Per exemple, alguns diaris escrits —i diaris quotidians, és a dir diaris de publicació diària— van rebre —i perdoni la redundància— una quantitat relativament inferior a aquesta que va rebre aquest setmanari; per tant, són bastants diners.

I garantir l'eficàcia dels diners públics és un tema que no és un tema menor i, en aquest sentit, a nosaltres ens preocupa i, per tant, jo li demanaria que les normatives que es facin al respecte... Hi ha un tema que vostè no ha aclarit i és si aquestes subvencions es tornaran a produir aquest any i li demanaria que a la rèplica ho fes. Tornarà a haver-hi, aquest any, el mateix volum de subvenció per a la premsa escrita en català? I en aquest cas, i amb una resposta que jo desitjo que sigui positiva, nosaltres creiem que seria bo establir mecanismes de control de l'eficàcia de les subvencions per garantir que efectivament aquestes subvencions i aquests diners ajudin a la potenciació de la premsa escrita en català.

Res més.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable Conseller, per contrareplicar.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, miri, contestant molt concretament: vostè sempre es refereix al tema del català a les escoles, jo no ho vaig impedir, senyor Soto; jo li vaig explicar a vostè, em penso, també, diverses vegades —vostè i jo ens anem fent repetir les preguntes i les respostes— que jo vaig iniciar el repartiment del... —si vostès em permeten, modestament— del català a les escoles. Ho vàrem suprimir quan un estudi ens va demostrar que aquests diaris no s'aprofitaven suficientment. I es va dir, també, que quan hi hagués una cosa que demostrés aquest millor aprofitament... Però la premsa en català s'ha de vendre... es llegirà més i es vendrà més quan les persones grans comprin diaris en català, es subscriuguin als diaris en català.

Aquesta —li ho asseguro— que és una tasca —diguem-ne— més primària i més elemental que ens ajudaria molt. Col·locar el problema en un altre lloc moltes vegades és amagar el cap sota l'ala.

En relació a si aquest any es donaran les mateixes subvencions; miri, això ho pot comprovar. Aquest any —desgraciada-

ment— en els pressupostos no hi són, aquestes quantitats; per tant, aquest any que vivim no es podran tornar a atorgar. Això vostè ho sabia, perquè això surt a les partides pressupostàries. L'any passat, va ser un excés sobre el pressupost, i no es va donar. Aquest any no està pressupostàriament considerat, i nosaltres ens regim sobre les partides aprovades i considerades als pressupostos. Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller. Correspon ara la pregunta número 15 que formula l'illustre Diputat senyor Magí Cadevall, en el seu lloc indica el senyor Soto que formularà ell la pregunta.

El Sr. SOTO: Si m'ho permet senyor President, acumularia la pregunta 15, 16 i 17. M'ho permet?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Sí, sí... estem just en el temps. Per començar la pregunta, li permeto acumular-les.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
el nombre de centres d'ensenyament secundari
que han començat les classes amb retard,
sobre els motius del retard en el començament
de les classes dels centres públics de secundària
i sobre les mesures preses per tal que es compleixi
l'Ordre que estableix el calendari escolar*

El Sr. SOTO: Molt bé. Totes tres fan referència al tema del començament de curs. I es torna a repetir la mateixa situació per tercer any consecutiu. Hi ha una ordre de la Conselleria d'Ensenyament que fixa l'inici del calendari escolar de l'ensenyament secundari per al dia 25 de setembre de 1991. I la realitat és que la majoria dels centres incompleixen aquesta normativa, i la majoria dels centres d'ensenyament secundari comencen les seves classes el dia 1 d'octubre.

Hi ha un cert ball de xifres al respecte. Els sindicats parlen que únicament el 10% dels centres va començar el 25 de setembre. Algunes fonts de la Conselleria d'Ensenyament han assenyalat que del total de 362 centres públics de secundària, únicament... —perdó— 267 dels 362 no van començar el curs aquesta data, sinó el dia... la setmana següent. Hi ha dades diferents, també, publicades, que parlen que el 70% dels instituts de Barcelona, el 40% del Vallès Occidental, el 20% de la resta de Barcelona, el 42% del Baix Llobregat i l'Anoia, i el 20% de les altres circumscripcions de Catalunya no van començar el curs en el calendari establert.

És a dir, un molt..., un elevat grau d'incompliment d'aquesta normativa. En tot cas, jo li faig una primera pregunta que és saber, exactament, quants centres d'ensenyament secundari han començat les classes amb retard.

La segona pregunta és sobre les causes d'aquest retard. Quines han estat les causes, quins són els motius?

I, en tercer lloc, és: vostès fixen un calendari que ja per tercer any s'incompleix. És obvi que caldrà preveure mesures per tal de garantir que aquest calendari es compleixi, i jo voldria saber, concretament, quines són aquestes mesures.

A vostè, senyor Conseller, senyors Diputats, els pot semblar que aquesta pregunta és un tema molt menor o un tema de poca importància. Des del meu punt de vista, és un tema molt important. La pèrdua d'una setmana de curs no és un tema menor, i és un tema que va en detriment del prestigi i de la qualitat de l'ensenyament públic; i, per tant, jo crec que és un tema que cal ex-

plicar i que cal explicar quines són les causes, i perquè —se'ns podria explicar— el primer any —ens ho va dir aquí en una resposta el meu company de Grup Parlamentari, el senyor Manel Nadal— va dir que era el primer any i que estaven satisfets, però que ja en el proper any aquest compliment seria, ja, molt elevat, probablement entorn de xifres del cent per cent.

Per tercer any consecutiu la situació es torna a produir. Quines són les causes? I què pensa fer per solucionar aquesta situació, que jo crec que és una situació escandalosa?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, té la paraula l'honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Gràcies, senyor Soto. Jo li agraeixo que vostè em formulï aquestes preguntes perquè coincideixo amb vostè pràcticament en tot el que ha dit. Aquest no és un tema menor. Aquest és un tema d'una gran importància, i que s'ha de fer tots els possibles per millorar la qualitat de l'ensenyament. I, si nosaltres estem entestats en fer començar el curs a l'ensenyament secundari públic en una data determinada és perquè volem que, com a mínim, ho faci igual que l'ensenyament privat. Em sembla —i assumeixo la responsabilitat que en això em correspon— que és una mena de vergonya que els centres públics comencin més tard que els centres privats.

Aquest és un episodi que es produeix cada curs i que fa tres cursos que dura —efectivament senyor Soto. El que passa és que, aquest curs, no ha estat exactament tal com vostè diu.

En aquest curs —i li demostrarem dades— hem fet avenços considerables, hem fet progressos que jo estimo molt importants, tot i que —també li ho anticipo— jo no estic absolutament satisfet de com ha anat, i que, per tant, prendrem les mesures oportunes.

M'explico. Vostè em demana les dates d'inici de les activitats amb alumnes. Miri, estava fixat que comencessin el dia 25, en alguns casos el dia 26, per exemple, els llocs que era festa el dia 25; doncs, de 363 centres públics d'ensenyament que hi ha a Catalunya, 289 van començar entre el 25 i el 26; i no és cert el que vostè diu que una part molt considerable no van començar fins al primer d'octubre. El primer d'octubre, o més tard, van començar 29 centres del total de 363 que hi ha a Catalunya.

Aquestes són les dades exactes, que les tinc especificades per comarques, i que... —jo ara no m'allargaré— però que estan a la seva disposició. Vostè té raó també en el sentit que no a totes les comarques les coses han anat igual. Li diria que, tant a les delegacions de Girona, com a la de Lleida i a la de Tarragona hi ha hagut una normalitat pràcticament total, i que, en canvi —certament—, on l'incompliment ha estat més gran ha estat a Barcelona ciutat, on només van començar 38 centres entre el 25 i el 26; 15 més, ho van fer més tard i 3 d'ells... no, 5 d'ells, el mes d'octubre.

Quines són les causes? Les causes són diverses, i unes són justificades i les altres no. Entre les justificacions hi ha, per exemple, les obres. Hi ha 28 centres d'aquest total que no van començar el dia 25 o 26, 8 dels quals eren al Vallès Occidental —i això explica que també, en aquesta comarca, les coses no anessin prou bé—, que, a causa d'obres —una causa justificada que potser és culpa nostra, o culpa del constructor que les feia—, no van poder començar amb total puntualitat; N'hi va haver 8 més, que no van poder començar perquè s'havia produït un can-

vi de local, un canvi d'edifici i, finalment, n'hi va haver 7 on hi va haver problemes greus en el nomenament de professorat, i això va endarrerir el començament.

De tota manera —com li deia—, tot i que això no sigui una situació òptima, ni tant sols —si vostè vol— satisfactòria, li he de dir que hem progressat molt en relació al curs passat.

El curs 90-91, entre els dos primers dies d'inici de curs fixat, dels 356 centres que hi havia aleshores, només havien començat 123; i van començar a l'octubre, van començar les classes o les activitats lectives el mes d'octubre, gairebé cent centres. Cent centres en què hi havia un endarreriment claríssim contra els 29, que li he dit, l'any actual.

Hem fet una passa endavant, no hi ha dubte. En algunes de les... en alguns dels casos en què s'ha produït aquest endarreriment no és una culpa directament imputable a ningú. Ara, jo li vull explicar dues coses més, senyor Soto. Primera: hem obert una investigació sobre tots aquells centres que han començat amb endarreriment amb una causa no justificada. Almenys, per començar, hem demanat als responsables, als directors respectius, que ens expliquin per què no han començat a temps. I, aleshores —si és el cas— s'obrirà l'expedient corresponent i es prendran les mesures que resultin oportunes com a conseqüència d'aquesta investigació.

Nosaltres estem disposats a guanyar aquesta partida, que crec que pràcticament ja hem guanyat, tot i que hi hagi hagut uns certs endarreriments. Li vull remarcar encara dues coses més. Una altra és que a Catalunya les classes de secundària han començat abans, en conjunt, que a la resta de l'Estat. No hi ha cap altra comunitat autònoma, ni al territori MEC, que hagi aconseguit, malgrat esforços que havia fet, de fer començar les classes durant el mes de setembre; i finalment, li vull dir que la suposada raó, o suposat motiu que alguns professors sé que han al·legat, que tenen uns drets adquirits de no començar fins al primer d'octubre, evidentment aquests drets adquirits no considerem que siguin cap dret i no seran respectats.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Per al torn de rèplica corresponent, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Jo li he de dir, senyor Conseller, que no estic satisfet de la seva resposta. I no n'estic satisfet perquè ja he dit al començament que hi havia un ball de xifres. I vostè ha donat unes xifres que són, de molt, les xifres més optimistes. Però, sap on està el parany d'aquestes xifres? Vostè ho sap.

És a dir, molts instituts, una immensa majoria d'instituts, el que van fer és cridar els alumnes el dia 25 de setembre, els van explicar i els van fer una classe introductòria del curs, els horaris, i els van dir «tornin la setmana que ve». Això és el que ha passat; i aquesta és l'explicació d'aquesta diferència tan abismal de xifres que hi ha. És a dir, jo crec que vostè era plenament conscient d'aquesta mena de parany quan, al començament de la seva resposta, m'ha donat la raó en els temes que jo li plantejava. I no n'estic satisfet, perquè hi ha diverses causes que expliquen aquests retards en el començament de curs. Vostè ens ha anunciat que obrirà un expedient per estudiar aquells instituts que han començat, sense causa explicable, el curs amb retard. Però, en canvi, vostè no parla del que són les seves responsabilitats en el fet que hi hagin molts instituts que hagin començat tard les classes.

Deixi'm dir-li que el Consell Escolar de Catalunya, davant d'aquesta situació que ja fa tres anys que dura, va fer un estudi amb unes propostes concretes, que va presentar a la Conselleria, en què feia referència bàsicament a competències que eren del seu departament i competències seves. I deia: «a causa dels retards amb què s'inicia el curs, hem valorat la importància per garantir el compliment de l'ordre del calendari... Té la gestió administrativa dirigent respecte a: fixar les dades de nomenament, singularment d'interins, amb prou antelació perquè la direcció dels centres pugui elaborar grups d'alumnes i horaris; avançar les proves del PAAU i de maduresa de formació professional de setembre, a les quals hi concorre un elevat nombre de professors...» —perdó—, «de formació de professorat, a les quals hi concorren un elevat nombre de professors de secundària per tal de no endarrerir la data d'inici de classes; disminuir la incidència sobre la fixació de plantilles de professorat del resultat de les proves d'avaluacions de setembre». Això no són competències dels directors o dels professors de cadascun dels centres; això són competències seves, senyor Conseller.

En definitiva, jo també li voldria plantejar una altra cosa. A l'Ordre es deia: «que comenci el dia 25» —a això ja no hi estem a temps— però es deia: «garantirem almenys que es realitzaran 172 dies lectius al llarg del curs».

Jo li voldria plantejar si aquest és un objectiu del Conseller, almenys en aquells centres que van començar amb retard, que es compleixi, també, el mínim de 172 dies lectius al llarg del curs.

En definitiva, senyor Conseller, comparteixo amb vostè la insatisfacció per aquesta situació —malgrat que vostè hagi donat algunes xifres que volien maquillar el problema real—; en segon lloc, hem de prendre les mesures perquè això sigui el darrer any que es torni a produir. Vostè ha parlat de la situació de la resta de l'Estat; ni a vostè ni a mi ens serveix de consol, tenim un objectiu marcat que és fer començar el curs quan toca, i el que hem de fer és aconseguir-ho. Perquè és, efectivament, una cosa que va en contra del prestigi necessari de l'ensenyament públic, que situa en una situació d'inferioritat els nanos que estudien a l'ensenyament públic respecte a l'ensenyament privat, i, per tant, hem de prendre totes les mesures necessàries en aquesta direcció.

Jo voldria que aquest fos el darrer any que haguem de fer aquesta pregunta. Espero que així sigui.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Per al torn de contrarèplica, té la paraula l'honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Senyor Soto, les xifres són les xifres, jo no he maquillat res. Vostè ha dit que no estava satisfet, jo tampoc, tot i que —hi insisteixo— s'ha millorat d'una manera extraordinària en relació al curs passat.

Jo li he donat unes xifres comparatives amb el curs passat. Les xifres comparatives són comparatives, amb les mateixes circumstàncies el curs passat i aquest. Les xifres que determinats sindicats van donar que només havia començat un 10% de centres d'ensenyament secundari són absolutament falses, i això li ho puc demostrar amb dades i papers quan vulgui. El senyor Soto i el senyor Diputat que vulgui estan convidats a venir al Departament i a examinar quines són les dades que hi ha sobre això.

El progrés que s'ha fet i la comprensió demostrada i l'esforç fet per una part important del professorat és molt notori; i això jo ho he de dir una altra vegada més.

Hi ha causes diverses —el senyor Soto ho ha dit i jo ho he dit abans— unes de les quals poden ser imputables al Departament, a la meua gestió, a mi personalment, tot el que vostè vulgui. El que vostè ha explicat del Consell Escolar de Catalunya és cert. L'any passat va fer un estudi sobre com havia anat i va assenyalat totes aquestes causes, que són certes; i que nosaltres, en gran part, hem solucionat. Per exemple, les proves de PAAU s'han anticipat vuit o deu dies en relació amb el curs passat, i això ha fet que el marge per a la reincorporació dels professors dels instituts fos més gran.

No hi ha dubte que —altrament— es pot millorar, segurament, el nomenament d'interins. S'ha progressat de tota manera, en relació amb l'any passat, seguint les directrius, les orientacions, els consells que havia donat el Consell Escolar de Catalunya.

De tota manera, senyor Soto, que quedi molt clara una cosa: jo assumeixo les meves responsabilitats; hem progressat molt aquest any en relació amb l'any passat, però hi ha una part que no és culpa nostra, i, per tant, això que no és culpa nostra, i que pot ser —no dic que ho sigui, però que pot ser i que s'aclarirà— culpa de determinats professors, de determinats directors, això, evidentment, serà sancionat.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller. El punt següent de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'Actual Bloqueig del Procés de Transferències de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya, que presenta l'il·lustre Diputat senyor Joan Saura, al qual tinc el goig de donar la paraula.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'Actual Bloqueig del Procés de Transferències de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció subsegüent a una interpeHació sobre l'actual procés de transferències de l'Administració central a la Generalitat té tres punts. El primer punt tracta de constatar el bloqueig actual d'aquesta situació. Com les senyores i senyors diputats saben, dos anys després de la constitució de la Comissió Mixta s'havien de fixar els terminis de traspàs de determinades competències; han passat més vuit anys des d'aquella data i temes importantíssims per realitzar determinades polítiques: política laboral; el tema del traspàs de l'INEM; de la Inspecció de Treball; de matèries en seguretat i higiene; el tema de les cambres agràries; en el àmbit de turisme, la competència dels paradors i de determinats temes de coordinació; el personal laboral de la justícia; el tema de la investigació; el tema dels boscos de l'Estat... Hi ha un seguit, una llista importantíssima de competències que afecten, en molts casos, polítiques sectorials que no es podran tirar endavant sense aquestes competències o serveis, que deu anys després continuen estant aturats. Continuen estant aturats; en molts casos estan en procés de negociació; en altres casos el Govern central ha manifestat una postura política clara de no traspàs d'aquestes competències, i

en altres casos estan pendents del Tribunal Constitucional; fins i tot, alguns temes porten quatre, cinc o sis anys pendents de sentència del Tribunal Constitucional.

En aquest sentit creiem important, políticament important, que el Parlament sigui conscient i constati aquest bloqueig actual i que en aquest mateix sentit determini que el Govern català impulsi el funcionament de la Comissió Mixta, de les comissions mixtes. Sovint hem vist com el Govern català ha preferit pactar, negociar els temes de transferències, de traspasos o de valoracions al marge de les comissions mixtes de traspasos i valoracions. Per tant, primer punt: valoració política de l'actual procés de transferències i impuls del funcionament de les comissions mixtes.

Segon punt: la necessitat que el Consell Executiu, el Govern català, informi periòdicament en aquest Parlament dels treballs que es realitzen. És a dir, passen anys en què el Govern català no fa cap comunicació, cap comunicació de l'estat del procés de transferències, tot i que fa temps hi va haver també una resolució del Parlament que, si no ho recordo malament, determinava que trimestralment o cada sis mesos el Govern català hauria d'informar en el Parlament. Això no s'ha fet, i el segon punt que la nostra Moció els posa a la seva consideració és la necessitat que el Govern català informi periòdicament, quan ho estimi oportú però que ho faci, en aquesta Cambra, de l'estat dels treballs.

I el tercer punt és un tema que creiem políticament fonamental, especialment en aquests moments, quan està oberta a tot l'Estat la possibilitat de donar un nou impuls a l'Estat de les Autonomies. Una de les característiques importants, avui, de l'Estat de les Autonomies —dic característiques importants de forma negativa— és que no existeix cap instància política de mediació entre les comunitats autònomes i l'Administració central. Això té un efecte clar: en la mesura que les comunitats no participen en la formació de la voluntat estatal, els conflictes van directament al Tribunal Constitucional. I avui tenim un Tribunal Constitucional col·lapsat, amb un retard —hi insisteixo— de cinc o sis anys de dictar sentències de lleis importants que, fins i tot, quan es dictin serà impossible refer part d'aquesta sentència. Hi han retards de cinc o sis anys de lleis importantíssimes. I la pregunta és: per què existeix aquest retard en el Tribunal Constitucional? Existeix perquè avui el Tribunal Constitucional està fent, entre cometes, de «cambra territorial»; està fent jurisprudència i està determinant la política autonòmica.

El que estem plantejant clarament és la necessitat d'una reforma de l'actual Senat, d'un Senat que estigui compost per les comunitats autònomes, que serveixi —hi insisteixo— per a dos grans temes: per fer mediació i relació entre les comunitats autònomes i l'Estat central i, al mateix temps, perquè les comunitats autònomes participin en la formació de la voluntat estatal.

En aquest sentit ens ha semblat que el punt 3 de la nostra Moció, simplement, el que expressa és que el Parlament de Catalunya manifesti la seva preocupació pel retard d'aquestes sentències. Jo crec que és important que aquest Parlament digui, expressi la seva preocupació per aquest retard i que, posteriorment —el nostre Grup té intenció, amb una certa urgència, de presentar iniciatives en aquest sentit— hi hagin iniciatives —hi insisteixo— de reforma del Senat que facilitin de veritat la relació i la mediació de les comunitats autònomes amb el Govern central.

Resumint, tres punts de la Moció: primer punt, bloqueig del procés i impuls de les comissions mixtes; el segon punt, la necessitat que el Govern català informi, i el tercer punt, la preocupació pel retard de les sentències al Constitucional que —hi insisteixo— impliquen, o determinen, o posen de manifest la manca d'una instància política en aquest Estat que faci possible que les comunitats autònomes participin en les decisions d'Estat.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, il·lustre senyor Diputat. No havent-hi cap esmena presentada, passem al posicionament dels diferents grups. En primer lloc, té opció a fer-ho l'Agrupació Parlamentària del CDS. El senyor Latorre té la paraula.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Per manifestar que votarem afirmativament el contingut d'aquesta Moció.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Pot fer-ho ara el representant de l'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Esquerra Republicana votarà també favorablement aquesta Moció amb goig, amb el mateix goig amb què abans el senyor President assegurava concedir l'ús de la paraula al portaveu del Grup proposant.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Goig que el President fa extensiu a tots els il·lustres senyors diputats. Ara té la paraula, si ho desitja, el representant del Grup Mixt que, com que no hi ha ningú, no pot fer ús de la paraula i, en tot cas, si ho desitja, el representant del Grup Popular.

El Sr. CURTO: Senyor President, molt breument també, per concretar el nostre vot afirmatiu, ja no només a les paraules que ha pronunciat el portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya, sinó fonamentalment pel contingut de la Moció, que ens sembla assenyada amb tot lo que està passant en est procés de transferències, amb lo bloqueig i, fins i tot, amb lo segon punt que apareix també en esta Moció. Reiterem el nostre criteri de votar afirmativament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Correspon ara al Grup de Convergència i Unió..., perdó, al Grup Socialista. El senyor Guitart té la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor President, perquè em dona la paraula, suposo, també amb goig.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Naturalment.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: És que se'm saltava.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Jo l'he fet extensiu, quan he dit a l'il·lustre senyor Diputat senyor Carod, a tots els senyors diputats perquè m'estalviïn aquesta expressió continuada en cada intervenció.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor President. El primer punt d'aquesta Moció nosaltres interpretem que és un sil·logisme que té dues premisses i, per tant, una conclusió, i la nostra reflexió comença en analitzar aquestes premisses, el contingut de les quals nosaltres no compartim. Quines són les premisses que conté aquest sil·logisme del primer punt de la Moció que presenta Iniciativa per Catalunya?

Primer punt, primera premissa: hi ha una situació de bloqueig; segona premissa: hi ha una situació de traspasos importants que encara no s'han produït.

Anem a la primera. Si agafem l'Estatut i Estatut en mà mirem les transferències que s'havien de produir i les que s'han produït, veiem que hi ha un nivell de compliment superior al 90%; per tant, és estrany parlar, en un moment com aquest que hi ha un bloqueig de transferències, justament en un moment on se n'acaba de produir una d'importantíssima que suposa uns ingressos per a la Generalitat de més de 15.000 milions de pessetes, ingressos en efectiu, més el que això suposa en patrimoni: em refereixo a la formació ocupacional.

Però, per altra banda, si bé és cert que estem en aquest nivell de compliment, parlar d'una situació de bloqueig per part de l'Administració... Si nosaltres veiem que en deu anys s'ha produït aquest nivell de compliment i nosaltres comparem això amb qualsevol altre país, veurem que probablement no hi ha cap altre Estat que hagi produït un nivell de descentralització administrativa i política comparable al nostre, i si no que se'ns en digui algun; no en trobem cap altre que en deu anys hagi produït aquest nivell. Però..., per tant, conclusió. Òbviament nosaltres no la podem compartir, però el més important des del nostre punt de vista ja no és això, sinó que la filosofia d'aquesta Moció comporta una filosofia de fotografia fixa, de visió estàtica del que és l'Estat de les Autonomies.

Des del nostre punt de vista aquest és un error de percepció. Nosaltres entenem que l'Estat de les Autonomies s'ha de veure des d'una perspectiva absolutament progressiva d'evolució; és a dir, hi ha una història, hi ha un passat al qual m'he referit, però el que és molt més important és el futur. Nosaltres no entenem que puguem arribar a un nivell zero en el qual tot s'hagi acomplert i quedin les competències absolutament definides; això no és així. Justament ara estem fent un pas endavant molt important, s'està en un moment de discussió i elaboració d'un gran pacte autonòmic, de revisió del finançament, d'un sistema de finançament que vam acordar l'any 85 i que va ser bo, i que avui podem millorar perquè vam fer el del 85, i probablement en un futur haurem de millorar el sistema que actualment puguem acordar. Nosaltres, des d'aquesta perspectiva de visió progressiva i d'atenció contínua —per què no?—, entre un poder central i un poder autonòmic, des d'aquesta perspectiva, nosaltres entenem que no és correcta la premissa que arriba a la conclusió de la Moció d'Iniciativa per Catalunya.

Quant al punt tercer, respecte al tema del Tribunal Constitucional, nosaltres, òbviament, estem a favor —ja ho hem dit i així hi treballam— de la reforma del Senat. Òbviament estem a favor que es doti de més mitjans el Tribunal Constitucional i tota l'Administració de Justícia, però, en aquest cas, el Tribunal Constitucional, perquè emeti les seves sentències en el moment oportú. Ara, ens sembla que és mal sistema el fet que des dels parlaments autonòmics ens posem en els ritmes de treball del Tribunal Constitucional. Ens sembla que aquest no és el millor mitjà, amb mocions com aquestes, perquè es resolguin els contenciosos que normalment hi seran —per definició hi han de ser— entre els dos poders. I per tant, nosaltres, amb una perspectiva d'evolució, anunciem el nostre vot en contra a aquesta Moció.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats. Jo no voldria recordar al Grup d'Iniciativa

que durant molts anys van reclamar des de l'aleshores Grup Parlamentari del PSUC, que era necessari tenir una postura unitària enfront el Govern de Madrid per tal d'aconseguir els traspàsos i que era bo que la Comissió Mixta estigués formada per tots els grups polítics representats a la Cambra. Això és un fet que s'ha aconseguit i que en aquest moment està passant. Per tant, venir al Parlament, com va passar l'altre dia, dient que no hi havia prou informació, quan el Grup d'Iniciativa per Catalunya està representat, i mai hi ha hagut discrepància en els últims quatre anys, en què jo he assistit a totes les reunions, mai hi ha hagut cap discrepància ni cap vot en contra en les decisions que s'han pres, doncs, seria donar una imatge pública almenys no real del que està passant quotidianament.

Jo crec que avui, a aquestes altures, després de quasi dotze anys de legislatura, cap grup polític ha de venir al Parlament a fer un acte de fe pública, que està a favor que es traspassin totes les qüestions que preveu l'Estatut i, si pot ser, una mica més, a la Generalitat de Catalunya.

El que succeeix és que el moment de reclamació també ha de ser l'oportú, perquè si no ens estem enquistant també en allò que se'ns acusa moltes vegades a Convergència i Unió: en el victimisme. O sigui, si fa un mes hem aconseguit un traspàs que ens ha costat dos anys i que tots valorem, tots els grups de la Cambra hem valorat molt positivament, no podem prendre avui una resolució unànime aquí davant d'un procés que estem iniciant a continuació d'aquesta última reunió que s'ha fet a Madrid.

Certament que hi ha temes encallats en els quals estem tots molt preocupats perquè és necessari, doncs, que aquests es traspassin, certament; ara, quin és el sistema —i això li ho deia l'honorable Conseller a l'il·lustre Diputat senyor Saura? Quin creu que és el clima de negociació que hem de tenir amb el Govern de Madrid? La crispació?, el conflicte permanent?, o la negociació: la negociació, la negociació..., «la pacient negociació»? Fins ara ens dóna, el temps, la raó: que aquests serrells importantíssims que ens queden per traspassar, importantíssims —coses importantíssimes com pot ser l'INEM, certament—, molt importants, però que són molt difícils de traspassar perquè hi ha una pugna i un encasellament en les posicions de «sí» i de «no» —sí al traspàs i no al traspàs per part del Govern de Madrid—, que han de permetre una negociació constant, al més fluida que poguéssim, per tal d'aconseguir algun èxit en aquesta negociació.

Per tant, jo no diria que hi ha un bloqueig actual —com ha dit vostè, senyor Saura, fa uns moments en aquesta Cambra—, fa un mes que es va produir un traspàs molt important, valorat molt positivament també per vostès; que en cap moment hi ha hagut manca d'informació als grups parlamentaris, a les forces parlamentàries aquí representades, al contrari; que, per un altre costat, es queixen que hi ha una negociació al marge de la Comissió Mixta —al marge de la Comissió Mixta, vostè va reconèixer, senyor Saura, que és necessària qualsevol negociació que poguéssim, inclosa la intervenció d'un senador nomenat per aquest Parlament—, que és lògica que es produeixi, és lícita i, a més, necessària, sempre que vagi acompanyada d'una bona informació, això està clar.

Un altre punt que tracta aquesta Moció —i que després de l'explicació que vostè ha fet, senyor Saura, aquí ens preocupa una mica— és el de la politització del Tribunal Constitucional. A

tall personal ens podem expressar com volguéssim, i segurament podem coincidir, però des d'aquesta tribuna, des del Parlament, des de la institució més representativa del poble català, fer aquesta concessió unànimement és gruixut i ens preocupa; ens preocupa que es faci perquè, a més, en un Estat de dret el que cal és que el Legislatiu, l'Executiu i el Judicial, realment, estiguin ben delimitats, ben separats i, sobretot, amb una total independència.

És per tot això que a nosaltres ens agradaria que aquesta Moció no es passés a votació. Això no depèn de nosaltres, és clar, però en el cas que es passés a votació, malgrat que en el fons de moltes coses i en un altre moment determinat, com ha passat altres vegades en aquesta Cambra, hem votat afirmativament, en el moment i el dia d'avui, nosaltres no podem votar afirmativament. Difícil se'ns posa votar en contra, certament. Per tant, nosaltres ens abstindrem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. (*L'I. Sr. Curto demana per parlar.*) Senyor Curto, sobre la base de què demana la paraula?

El Sr. CURTO: Senyor President, per exigir una precisió respecte a les manifestacions que ha fet, molt rigoroses, lo representant del Grup de la majoria, en tant que el Grup Popular, senyor President, hem manifestat la voluntat de votar a favor los tres punts. Però el representant del Grup de la majoria ha manifestat en esta tribuna que hi ha hagut acusacions al Tribunal Constitucional, i, lògicament, si hi ha hagut acusacions al Tribunal Constitucional, lo Grup Popular no les compartim.

Lo Grup Popular, senyor President, volem votar a favor esta Moció, est tercer punt, entre ells, perquè diu que «el Parlament de Catalunya manifesta la seua preocupació pel retard de les sentències», i, des de la nostra opinió, això no és cap acusació. I com que estes paraules, senyor President, quedaran escrites al *Diari de Sessions*, no voldria mai que en dates futures es pogués dir a qui li convingués que hi ha hagut unes acusacions al Tribunal Constitucional i que el Grup Popular ha estat copartípic d'estes acusacions.

Per consegüent, de les paraules del senyor Saura no es desprèn cap acusació, i jo demano al Portaveu —en est cas, el senyor Martí— del Grup de la majoria que retiri estes paraules del *Diari de Sessions* o que, en tot cas, manifesti quines han estat les acusacions que hi ha hagut.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Jo penso que el senyor Martí ha fet una referència a la politització del Tribunal, no ha fet altra consideració. Això és el que ha entès aquesta Presidència o, si no, probablement li hauria demanat aclariments. Entenc que és així, no, senyor Martí?

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Exactament, senyor President. La meua intenció era dir que, de les paraules que ha dit el Portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya, en el moment que ha dit que el Tribunal Constitucional s'estava transformant en una cambra territorial, vol dir que es polititzava el Tribunal Constitucional i que això era perillós. No he dit que s'acusava el Tribunal Constitucional, sinó senzillament que era una opinió del Portaveu d'Iniciativa per Catalunya. I em reafirmo, a més, en aquesta opinió.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Així ho havia entès. Bé, sotmetem... (*L'I. Sr. Saura demana per parlar.*) Bé... Senyor Saura?

El Sr. SAURA: Sí, jo crec que el redactat del punt 3 és claríssim, en primer lloc; segona: jo en cap moment he dit..., crec que, de les meves paraules no es pot deduir cap politització del Tribunal Constitucional —aquest és un dels típics arguments que sovint utilitza el Grup de la majoria per desqualificar algunes iniciatives. En tot cas, el que he manifestat és un buit...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Escolti, senyor Saura, li he donat la paraula perquè em pensava que volia fer una precisió, però no un torn ara de rèplica als il·lustres diputats que acaben d'intervenir. Em sembla molt bé que vostè precisi dir: «vull dir això». Punt. No cal que faci més argumentació.

El Sr. SAURA: El que vull dir és que el punt 3 expressa la preocupació pel retard, i que, de les meves paraules, el que se n'ha de deduir és que, actualment, en l'Estat de les Autonomies manca una cambra territorial que signifiqui relació, mediació i participació entre les comunitats autònomes i l'Estat central. Una altra cosa és que això no es comparteixi.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Saura. Per favor... (*L'I. Sr. Guitart i Domènech demana per parlar.*) Senyor Guitart?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Senyor President, només per demanar votació separada del punt 2 de la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Sotmetem a votació aquesta Moció. Per tant, primer votarem, si no hi ha altra indicació, els punts primer i tercer, conjuntament.

Punts primer i tercer. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els punts primer i tercer de la Moció han estat rebutjats per 13 vots a favor, 22 en contra i 51 abstencions.

Correspon votar el punt segon.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

(*Remor de veus.*)

Aquest punt segon de la Moció ha estat rebutjat... (*Remor de veus.*) Perdonin! Aprovat per 14 vots a favor, cap en contra i 73 abstencions.

Correspon ja el punt següent de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre el Futur i el Progrés de la Indústria Catalana. (*Remor de veus.*)

Per tant, per defensar aquesta Moció, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Santiago Riera.

(*Remor de veus.*)

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre el Futur i el Progrés de la Indústria Catalana

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Una mica esmaperdut per l'anterior votació, vaig a defensar..., a posar en consideració del plenari, senyores i senyors diputats —gràcies, senyor President—, la Moció subsegüent al debat que, sobre política industrial, varem substanciar en les interpe·llacions del proppassat dia 9 d'octubre.

En primer lloc, haig d'expressar, senyores i senyors diputats, una insatisfacció important, per part d'aquest Diputat que els

parla, pel debat que varem sostenir el proppassat 9 d'octubre. Penso que no va ser un debat aclaridor: lamentablement, no varem poder precisar –i, almenys, aquesta és la meua voluntat– quins d'aquells aspectes de la política industrial que podia arribar a portar a terme el Govern de Catalunya es podien millorar, quins aspectes concrets podíem assenyalar com a insuficients per intentar millorar-los –aquesta, penso, és la meua obligació–, i, malauradament, haig de dir que, de la resposta del Conseller, no en vaig pas poder treure, en aquest sentit, cap aclariment. Penso que l'honorable Conseller senyor Subirà es va limitar a fer en la resposta allò que precisament pretenia i deia que havia fet jo: és a dir, quan vaig defensar favorablement la política, en aquest cas, del Govern central en aquells temes, ell va respondre amb el mateix que a mi em deia que jo feia, que era dir, doncs, que el Govern de la Generalitat fa una política que és una meravella en tots els temes industrials, i que, per tant, si hi ha alguna cosa que no funciona, és culpa del Govern central. Jo penso que, de les seves paraules –almenys, així ho entenc jo–, en podia sortir aquesta interpretació.

Certament, doncs, que per a mi va ser una insatisfacció total aquest debat: no varem aclarir gran cosa, ens varem embrancar tots dos en una contínua defensa de les posicions i de les afirmacions que cadascú havia fet, i, en qualsevol cas, no en va sortir pas res, penso jo –almenys, és la meua impressió–, de positiu. Perquè, senyores i senyors diputats, el Diputat que els parla té la ferma convicció que, malgrat les discrepàncies partidistes que tenim i que, lògicament, ens fan estar a cadascú de nosaltres on som, de l'esforç que hem de fer, del diàleg i de la comprensió dels problemes de cadascú i de l'acció que porta cadascú, hem de fer un esforç important per trobar punts en contra, punts en els quals puguem coincidir, de millora de la gestió de la cosa pública –a Catalunya, en concret, escau a la Generalitat–; ja sé que això és difícil, no és pas fàcil: a tothom ens agrada defensar partidàriament els colors que portem, però penso que hem de fer aquest esforç; és la nostra obligació i també és segur que és una de les tasques més nobles a què la nostra funció de parlamentaris ens obliga –és, doncs, la nostra responsabilitat.

Bé, en qualsevol cas, aquesta Moció que els presento avui a votació intenta, precisament, treure alguna cosa positiva d'aquell debat i positivitzar-ho, d'una forma o altra, per intentar fer avançar l'acció del Govern de Catalunya i per millorar la situació de la nostra indústria de cara a aquest 1 de gener del 93, a aquest Mercat Únic que s'implementa i que avui, com vostès saben ja, amb la incorporació dels set països de l'EFTA arriba ja pràcticament a quatre-cents milions de persones que es poden veure afectades per aquesta lliure aplicació del Mercat Únic.

Per tant, doncs, penso que podríem, des d'aquesta òptica, coincidir, senyores i senyors diputats, que escau al nostre Govern, al Govern de Catalunya, fer tot el possible, tot el que estigui a les seves mans perquè, de la seva acció de govern, se'n puguin derivar accions positives per millorar la situació de la nostra indústria, millorar els seus dèficits en aquest Mercat Únic de 1993. Per a fer això, penso que tenim bàsicament dos mitjans: tenim, per una part, unes competències, i també tenim uns instruments. Pel que fa a les competències, penso que podríem convenir, senyores i senyors diputats, que poden perfectament sofrir una comparança força positiva en relació amb les que tenen altres regions industrials d'Europa –i permetin-me

utilitzar aquesta paraula, «regió», en aquesta accepció de «regió industrial»–, que les competències de què disposem són prou importants i amb prou dimensió, i poden perfectament, doncs, ser contrastades per sobre de moltes de les que tenen altres regions europees industrials en aquests temes, com a governs autònoms. Penso que podem convenir que l'acció de govern pot influir molt positivament en el teixit econòmic i social del nostre país. Entenc que, en això, segurament hi convindrem.

També tenim nombrosos instruments, senyores i senyors diputats: tenim el CIDEM, tenim el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, tenim el Laboratori de l'Automòbil, tenim l'Institut Català de Finances, tenim l'INCASOL, tenim una munició d'empreses participades del CIDEM... És a dir, tenim unes eines d'acció importants, la majoria d'elles votades pràcticament per unanimitat en aquest Parlament, per poder dotar el Govern d'uniques eines que facin possible aquesta intervenció en el tema d'economia industrial.

Però estic convençut, senyores i senyors diputats, que no en farem res, de tenir competències i de tenir uns instruments, si no fem el possible per treure una de les mancances més greus que, al nostre juí, té l'acció del Govern de Convergència i Unió pel que fa a aquests temes, és a dir, la manca d'un marc objectiu clar, d'un marc objectiu clar per tal que, en temes industrials, sapiguem quins objectius hem d'atendre de forma prioritària. Nosaltres pensem que aquesta mancança que venim denunciant des de fa molts anys –vostès ho saben: la venim denunciant des de fa molts anys– està fent poc operatius aquests instruments; instruments, per altra banda, jo penso que molt ben dotats: pensin que en el Pressupost de 1991, si suméssim les partides pròpies del pressupost d'Indústria més les que tenen tots els instituts que, d'alguna forma, estan coordinats en aquesta Conselleria, més l'endeutament que, a través dels sistemes lògics, també serà arbitrat per algunes eines d'aquestes, arriba –almenys, en els meus càlculs– a la ratlla de 20.000 milions de pessetes; per tant, són uns instruments importants, que la manca, la manca, senyores i senyors diputats, d'aquest marc d'objectius clars en política industrial fa que puguin ser poc operatius, descoordinats i, d'alguna manera, poc harmònics dintre les nostres possibilitats que tindríem. Malgrat, lògicament, excepcions, que sempre hi són, de bona voluntat en molts aspectes podríem dir de feina que fan aquests instruments.

Jo diria que Catalunya, lamentablement, és una de les poques regions industrials europees –amb aquella accepció que els parlava abans– sense una política industrial tecnològica suficientment clara. Això penso que cal corregir-ho i per això presentarem aquesta Moció.

Estic convençut que molts dels dèficits que vaig assenyalar en el debat passat i que, per altra banda, el Conseller, almenys en dades, no em va pas rebatre: de temes d'insuficiències tecnològiques, d'insuficiències d'investigació més desenvolupament, etcètera, etcètera –en vaig assenyalar moltíssims. Desequilibris territorials d'una política –penso jo, en aquest sentit, que no s'ha portat amb la coherència que haguera calgut– que són producte d'aquesta manca d'objectius clars, d'aquest marc d'objectius clars que nosaltres demanem i volem que el Govern de Catalunya tingui a l'hora d'orientar la seva política industrial.

És per això, doncs, que hem preparat una moció, que sincerament vol instar el Govern, en fi, a superar aquesta mancança. En concret, demanem en el punt primer, instem el Consell Exe-

cutiu en aquesta Moció a elaborar un programa d'actuació industrial que de cara a la implantació del Mercat Únic del 93 respongui en general a la millora de la competitivitat del nostre teixit productiu i defineixi el model de desenvolupament industrial del país i, en particular, atengui els següents aspectes: la formació, la informació, l'assessorament d'empresaris i treballadors.

Penso, senyores i senyors diputats, que no ho dic pas jo mateix, moltes institucions entre algunes uns estudis mateixos del Patronat Català Pro Europa assenyalen els dèficits que la petita empresa reclama, per exemple —petita i mitjana empresa, en aquest aspecte. No m'hi estendré. La manca d'especialistes, el fet que per als Jocs Olímpics de Barcelona hagin hagut d'importar més de 12.000 especialistes, la manca d'especialistes d'altres rams industrials em penso que són notòries i, d'alguna forma o altra —no em vull estendre en aquest tema, en vam parlar en la sessió passada— és un aspecte que cal atacar de forma seriosa.

També diem la superació del dèficit tecnològic de la nostra indústria; també fem referència que en particular aquest programa atengui els desequilibris territorials i els subsectors amb més dificultat; també demanem que aquest programa atengui la superació de les mancances en infraestructures que encara són nombroses, com també el respecte i la protecció en el medi ambient, amb el que això representa si volem que Catalunya tingui una indústria de qualitat, que penso que és el nostre objectiu, que hauríem de tenir més que de quantitat, indústria de qualitat, que penso que és el que ens podria donar futur en tots els sectors industrials, que vulguem treballar.

Per altra banda, el punt 2 diu que: «cal instar també el Consell Executiu a cercar el màxim d'acord possible amb els representants d'organitzacions empresarials i sindicals més representatives, al votant d'aquest programa d'actuació industrial». A ningú se li escapa, senyores i senyors diputats, la importància que es desbloquegi, d'una vegada per totes, la petició dels sindicats en el Consell de Treball, per tal que es pugui negociar, es pugui parlar i es pugui definir una millora, un pla de competitivitat que podria, lògicament, anar inclòs en aquest programa d'actuació industrial. Em consta que des del mes de gener passat hi ha hagut converses, hi ha intencions, però encara no s'ha concretat, realment amb la taula suficientment seriosa com per permetre parlar de tots aquests temes amb rigor i buscant uns punts en contra. No se'ls escapa, a vostès, la importància que tindria això per a Catalunya i també per a Espanya, en aquests moments on en altres àmbits sembla que sigui impossible arribar a un acord d'aquest tipus.

Penso que a Catalunya, com altres vegades, podríem fer un esforç més que els que hem estat fent per intentar que fiquéssim una punta de llança que desbloquegés aquesta situació, que és lesiva «a totes llums» per a l'interès general del país.

I en tercer i darrer lloc, també la Moció diu que: «Cal també instar el Consell Executiu a coordinar aquest programa d'actuació industrial amb l'Administració central i l'Administració local». No m'estendré amb l'Administració central, penso que és lògic que la política macroeconòmica dels grans dissenys correspon a aquell àmbit i allà correspon discutir-la, en tot cas, entre els interlocutors, si hi ha discrepàncies —que algunes vegades, lògicament, hi són. Hi ha temes que s'han de millorar i que es poden millorar, però que ens cal anar coordinats en

aquells grans eixos, en els quals, en bona part, penso que tots convenim que són positius; lògicament, potser uns grups més que altres, però en global el mateix Govern de la Generalitat ho ha expressat en aquell plenari per boca del mateix President, senyor Pujol.

En canvi, sí que em vull estendre una mica més pel que fa referència a la necessària coordinació d'aquest programa tecnològic industrial amb l'Administració local. Vostès saben el gran esforç, la sort que tenim Catalunya pel gran esforç que ha fet l'Administració local per promoure la industrialització, la reinustrialització. Penso que, en aquest cas, som una Comunitat Autònoma senyera en aquests temes; segurament, si no tenim alguns problemes que altres tenen és perquè hi ha hagut una acció decidida des del camp municipal per atacar unes mancances d'una situació de crisi industrial, que vam passar un moment amb més dificultats, i que qualsevol política que es faci del Govern de la Generalitat cal que es coordini amb aquesta Administració local, autèntica columna vertebral del reequilibri territorial de Catalunya.

Per tant, penso que és un aspecte que convindran amb mi que cal també tenir molt present a l'hora de fer un esforç de programació, de disseny i de definició d'aquest marc d'objectius clars de política industrial al qual aplicar tots els nostres recursos econòmics i tota la capacitat de gestió política que, entre tots els grups de la Cambra, estic segur que convindran amb mi que tenim i que són molts.

És per això, senyores i senyors diputats, que he fet, he preparat aquesta Moció amb l'ànim de positivament aquell debat que vàrem sostenir poc aclaridor i, per part meua —almenys— dels més insatisfactoris que he tingut al llarg de la meua vida parlamentària en el Parlament, però que hem d'intentar superar-lo amb una Moció que es pugués ajudar a definir aquests criteris, que penso que seria una bona cosa per al futur industrial del país.

Res més, doncs.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Tampoc hi ha cap esmena presentada en aquesta Moció. Per tant, correspondrà el torn de posicionament en els diferents grups. En primer lloc, l'Agrupació Parlamentària del CDS, el senyor Latorre té la paraula.

El Sr. LATORRE: Sí, per dir que votarem favorablement aquesta Moció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. L'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor President, per indicar el sentit favorable del nostre vot.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. El representant del Grup Mixt, el senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: ...que votarem favorablement.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. El representant del Grup Popular, el senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Molt breument. És evident, senyores i senyors diputats, senyor Riera, la preocupació col·lectiva que existeix per la millora del pacte de competitivitat que apareix en el preàmbul de la seua Moció.

Però vull manifestar també a la Cambra que est Diputat, a més de no ser partidari, sóc bel·ligerant, i critico quan se carrega

la responsabilitat de tot lo que passa a Madrid. Tots sabem que últimament hi ha molt costum que qualsevol dificultat que tenim a Catalunya, la culpa la tenen los *bandidos* dels socialistes de Madrid i, formulo esta manifestació en to «carinyós» i, és evident...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Sort que l'il·lustre Diputat ho ha matisat, perquè si no aquesta Presidència l'hauria advertit.

El Sr. CURTO: Sí, sí, en to «carinyós» senyor President. ...i és evident que això no és cert, no és veritat. Però no és menys veritat, també, que el Govern central disposa de mecanismes adequats per a col·laborar en esta competitivitat que tots exigim, una adequada política econòmica, una correcta política monetària, una restrictiva política pressupostària en ordre sobretot a les despeses corrents. En definitiva, el que estem dient i estem transmetent al Grup Socialista és una clara responsabilitat en lo pacte de competitivitat, si així es pot dir.

Amb estos criteris, amb estos antecedents i malgrat això, compti el Grup Socialista amb el vot favorable del Grup Popular.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Correspon ara posicionar-se al Grup d'Iniciativa, per fer-ho té la paraula...

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyor Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Sí, només simplement, amb el to «carinyós» amb què m'ha parlat el senyor Diputat, senyor Curto, voldria saber que abans ha fet unes manifestacions demanant retirar del *Diari de Sessions* algun aspecte perquè no en quedés constància; li pregaré que retirés la paraula *bandido* que ha dit en to cordial, per tal de poder també aclarir aquest tema amb el to «carinyós» que penso que ell ha fet.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies. Senyor Curto.

El Sr. CURTO: Senyor President, efectivament, esta és una expressió de la meua terra, sempre en to carinyós, jo recordo que la deia mon pare: «hola *bandido*! Com estàs?», és en to «carinyós» i m'he permès, m'he permès formular-la amb tota llibertat al Grup Socialista. Però, per evitar qualsevol mala interpretació en el futur, bé, doncs, que no consti en acta això, però quan els vegi pel passadís, llavors els ho diré.

(*Rialles de fons.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat. La senyora Rosa Fabian té la paraula.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Simplement per anunciar el nostre vot favorable a aquesta Moció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. El representant del Grup de Convergència i Unió, senyor Mur, té la paraula.

(*Remor de veus.*)

El Sr. MUR: Molt honorable senyor President, senyores i senyors diputats. Quan ha pujat el senyor Riera aquí i en començar a parlar sobre la Moció, he cregut que quasi volia dir que la seva interpellació de l'altre dia no era necessària i, per tant tampoc la Moció —després no ha estat així—; llavors, jo entraré a parlar de la Moció.

Recordem els punts que l'honorable Conseller esmentava a la interpellació en respondre al senyor Riera l'altre dia. En quins eixos bàsics es fonamenta la industrialització de Catalu-

nya? Creació d'infraestructures des de l'eix del Llobregat —des del bàsic eix del Llobregat— i infraestructures avançades i especialitzades, la promoció de Catalunya com a lloc per invertir, promoció comercial exterior i sortida de Catalunya a l'exterior. Un altre aspecte era la difusió de la industrialització, incentivar inversions al territori com una taca d'oli que es va estenent al llarg i ample del país.

Tot això com? Mitjançant polítiques microeconòmiques que són en les que nosaltres tenim competències.

Miri, senyor Riera, en política, les decisions són a curt termini, però en economia els processos són més llargs; per això la nostra política és suport a les empreses per ajudar-les a mantenir un alt nivell, assolir un bon nivell científic com a puntes de llança i com a centres vius, tenir unes bones vies de comunicació —els eixos aquests que he esmentat, les carreteres— i tenir un bon personal qualificat.

El Govern de la Generalitat ja disposa d'un conjunt d'actuacions per fer front a l'Acta Única del 93. El principal objectiu de la política industrial és augmentar la competitivitat de les empreses mitjançant un desenvolupament tecnològic, creació d'infraestructures i diversificació de l'estalvi energètic per promocionar la qualitat i l'augment del nivell d'internacionalització de les nostres empreses. Com ho farem això? Amb quines actuacions ho podem fer això?

Miri, primer la formació, la que vostè esmenta, la formació, com?, subvencionant centres com ACFMM —Associació Catalana de Fabricants de Motllos i Matrius—, l'Escola Superior de Disseny, el Centre de Tecnologia Aplicada del Vallès, el Centre de Formació de Noves Tecnologies de Tarragona.

Vostè ha esmentat una manca d'especialistes ara a Barcelona per a un conjunt de coses. Esta manca d'especialistes, quan es dona una gran obra, sempre es dona arreu del món; quan estan construint el canal de la Mànega, es donen i han de portar especialistes, en necessiten més dels que té el país i això és lògic quan passa una situació de xupar tant la demanda.

Segon aspecte: la informació a través del CIDEM. El Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial proporciona informació en oferta de sòl industrial, en fons de finançament i subvencions, en ofertes de cooperació industrial i en informació genèrica sobre empreses industrials i associacions. A més, el CIDEM desenvolupa programes específics com ara «L'objectiu del 92 per a l'adequació de la indústria catalana al Mercat Únic», el programa, la col·lecció documental «Alerta», que és un seguiment del procés legislatiu que ha d'entrar en vigor abans del 31 de desembre del 92.

Dotació d'infraestructures tecnològiques. Vostè deia abans, quantitat o qualitat. Miri les dues coses, quantitat ja li he dit com, qualitat en les infraestructures tecnològiques.

La Generalitat de Catalunya està realitzant un esforç per tal de dotar el nostre teixit industrial d'infraestructures tecnològiques importants: Laboratori General d'Assaig i Investigacions, Institut d'Investigacions Aplicades de l'Automòbil, Laboratori d'Assaig i Investigacions Tèxtils, Centre Tecnològic d'Escamp, la Planta Pilot de Química Fina.

Vostè, el President de la Comissió, senyor Martí, i jo mateix vam assistir l'altre dia a l'inici formal de la construcció d'aquest centre, i allà vam veure el gran ambient que es respirava, jo diria un optimisme prou constatable. Cal expressar que la idea del Govern de Catalunya és la d'invertir en la dotació d'in-

frastructures, amb la pretensió que en el futur els seus ingressos de facturació constitueixin la més important font de finançament.

L'any 90, aquesta facturació del Laboratori General d'Investigacions ha representat un 75% de les seves despeses corrents. Això vol dir que funciona i que no ha d'estar l'erari públic aportant diners contínuament.

Reequilibrament territorial. El Departament d'Indústria i Energia subvenciona la inversió industrial a les comarques en què hi ha regressió demogràfica: «que afavoreixi un reequilibrament territorial i que comporti una incorporació tecnològica rellevant i creadora de llocs de treball». Paral·lelament, l'Institut Català del Sòl proveeix de sòl industrial aquestes comarques i crea vint-i-tres polígons que representen més de cinc-centes hectàrees. Això és la industrialització difosa, això és la taca d'oli al llarg del país. Vint-i-tres polígons, tants com comarques hi ha, i en tot cas ja s'anirà ampliant.

Subsectors en dificultat. La participació pública en empreses industrials es realitza a través de l'empresa APLICSA, empresa per a la promoció i localització industrial de Catalunya.

Superació de mancances en infraestructures. La Generalitat de Catalunya està realitzant un important esforç en la dotació d'infraestructures —carreteres: l'eix del Llobregat, l'eix de l'Ebre—, sòl industrial... En tot cas jo, com a home de comarques, voldria expressar el drama que és, a cops, utilitzar la Telefònica, que no pertany precisament al nostre Govern, i a més... No diré res més, d'això, ja.

Respecte i protecció del medi ambient. La importància atorgada per a això es constata en la creació per part del Govern de la Generalitat de la Conselleria de Medi Ambient, amb el Departament del Medi Ambient. En aquest Ple, en aquest Ple mateix, ahir vam veure el grau de consens que la reforma de la Junta de Sanejament ha tingut; crec que per respecte a la nova Conselleria i per les condicions del seu titular, no hem d'introduir això aquí. El senyor Vilalta serà garant d'aquesta qüestió.

Segon punt de la seva Moció: «Instar el Consell Executiu a cercar el màxim d'acord possible amb organitzacions empresarials i sindicals.» El govern de Catalunya ja ho fa, això, i considerem necessari desenvolupar les màximes relacions possibles amb els diferents agents socials, que tinguin responsabilitat en els temes en concret. Però no es pot establir una gran taula sobre els temes industrials. No obstant això, la taula de concertació, sota els auspicis de la Generalitat i de la Conselleria del Treball, s'encarreguen en profunditat de les relacions Govern-sindicats-empresaris.

Tercer punt: «Instar la coordinació amb la resta d'administracions centrals i locals.» Exemples concrets: la zona d'urgent reindustrialització del cinturó industrial de Barcelona, regida per una comissió paritària entre el Govern central i la Generalitat de Catalunya; subvencions atorgades a través d'aquests instruments es financen en dues parts per part del Govern central, i a la tercera part fa front la Generalitat de Catalunya. La col·laboració, fins ara, s'ha mostrat prou efectiva, si bé cal fer referència a un cert retard de l'Administració central: un any potser en el pagament de certes subvencions.

Programa de promoció de la qualitat. Està coordinat un Pla nacional de qualitat industrial amb el Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme, mitjançant un conveni de col·laboració. Cal significar que el Ministeri, fins ara, no ha aportat els recursos

financers que inicialment semblava disposat a consignar. S'està treballant en aquest tema. L'estratègia de la Generalitat és no duplicar esforços i estar una mica vetllant la situació. A les administracions locals hi ha una gestió quant a polígons industrials ubicats al terme municipal: Fundació Progrés i Tècnica, Consorci de Formació d'Iniciatives de Cercs-Berguedà, el Parc Tecnològic del Vallès.

Consells comarcals: també es col·labora, s'estan fent coses. Jo, el Consell Comarcal del Montsià he vist que ha col·laborat recentement en un polígon industrial; en fi, s'està col·laborant.

Senyor Riera, els tres punts de la seva Moció, amb els cinc subapartats del seu primer punt, han estat àmpliament comentats. I dic «comentats», senyor Riera, i no dic «rebatuts» perquè en el discurs del Conseller sempre hi han estat, des del primer dia hi han estat.

Aquestes mesures que vostè esmenta i ens proposa com una llarga declaració d'intencions, basada en el que la Conselleria està fent, i, en tot cas, un llistat limitat de la seva part, és clar. Aprovar una moció dient que es fa el que realment és tasca quotidiana de la Conselleria i no votar-la, com a pretensió, és atrevit, però com a resultat és una missió impossible.

Per totes aquestes raons, votarem en contra a tots els punts de la seva Moció. Gràcies, honorable President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Sotmetem a votació aquesta Moció.

Vots a favor de la Moció, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Correspon ja la següent Moció, que és la subsegüent a la interpellació que formulen sobre la Gestió de les Activitats Extractives a Cel Obert, entre altres, l'il·lustre Diputat senyor Esteve Tomàs, Rosa Martí, etcètera. Per defensar la Moció té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Agrair al senyor President que esperés i no comptés el temps fins que els senyors Diputats acabessin, o bé de seure o d'anar al passadís...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyor Diputat, no pateixi que el President vetlla tant per l'interès del Diputat com de la Cambra i, per tant, pren les mesures corresponents en cada cas i en cada ocasió. Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Gestió de les Activitats Extractives a Cel Obert

El Sr. TOMÀS: Moltes gràcies, senyor President. I ara que el Grup de la majoria...

El Sr. PRESIDENT: Silenci, si us plau.

El Sr. TOMÀS: Segui, senyor Subirà, i escolti'm. (Rialles.) I ara que el Grup de la majoria no hauria hagut de permetre que la interpellació que en nom del Grup Socialista vàrem presentar un conjunt de diputats i jo mateix, en fer referència a les activitats extractives, perquè ha sigut un tema que, en aquest Parlament s'ha debatut, s'han aprovat lleis, s'han aprovat mocions, s'han aprovat resolucions, s'han fet afirmacions des de mem-

bres del Consell Executiu, afirmacions des de diputats de la majoria, ha estat en aquesta matèria i mai, mai se n'ha complert ni una. Jo diria que, des d'una posició política, el Grup de la majoria hauria hagut de reflexionar i dir: «Escolti, el Grup Socialista té raó, què està passant? Com és que el Govern no està complint tot allò que ja ha aprovat aquest Parlament?» Però no tan sols no s'ha fet això, sinó que l'altre dia, amb la resposta que em va donar l'honorable Conseller d'Indústria, hi ha un canvi —almenys així nosaltres ho notem— de talant respecte a aquesta activitat econòmica, a aquesta activitat extractiva. I un canvi de talant, senyor Conseller, respecte a la protecció del medi ambient. Però, a més a més, posicions tancades.

La primera resposta que em va donar l'altre dia el senyor Conseller, va dir: «Escolti, això de mines és d'Indústria i Energia» —fins ara, això de mines, com a mínim, era de Política Territorial i de Mines—, amb un to similar al que va fer el Conseller, el senyor Conseller d'Agricultura, quan es va reclamar que el tema de parcs naturals o d'espais protegits, passés a Medi Ambient. Va dir: «Prefereixo donar-ho a organitzacions privades, abans que s'ho quedi aquest nou Departament que s'ha creat, que és el Medi Ambient». Va venir a dir, l'altre dia, que si no volem frenar l'activitat econòmica del país, hem de fer la vista grossa en les concessions administratives de les activitats extractives però, a més a més —a més a més—, gairebé sense límits. I va treure's de la butxaca una revista —que tots coneixem— i va dir: «Escolti, aquesta revista, que és francesa...» —això del francès segurament el senyor Conseller ho dóna, allò..., en to de qualitat—, va dir: «Aquesta revista diu que a Catalunya, doncs, resulta que, amb l'allegat que tenim, les lleis que hi ha, aviat no serà possible realitzar-hi una activitat extractiva en detriment del que tot això comporta».

És a dir, un conjunt d'exotismes, de reaccions, de defenses, d'actituds defensives que, sincerament, en aquesta matèria crec que hem de dir que, aquest Govern, no existeix. És més un estil de govern —d'aquell estil de pel·lícula del *No name city*—, és a dir, que cadascú faci el que vulgui, que no pas el d'un govern d'un país modern que ha legislat, que ha controlat, que ha intentat regular aquesta activitat.

Si vostès van per Catalunya —després ja faré la matisació— i miraven la vista avall, hi veien uns rius bruts; si miraven la vista enlaire el «gruyère» del país ple de forats, sense cap tipus de control. Afortunadament, en el tema dels rius, en el tema dels abocaments, en el tema del sanejament, ahir, precisament ahir —per causalitat, però, precisament ahir— vam aprovar un nou instrument que facilita que un nou departament, que sigui el de Medi Ambient, tingui les capacitats per actuar i esperem que, en un termini molt curt de temps, s'ho arregli. Però això no ha passat amb activitats extractives, això no ha passat perquè no hi ha hagut, segurament, ni la sensibilitat, ni les ganes de fer-ho. I cal dir prou a aquesta situació. I cal dir prou, no des d'una posició política partidista, cal dir prou des del conjunt de la societat catalana i, molt essencialment, d'aquest Parlament.

Cal dir prou, en primer lloc, perquè es compleixi la legislació que aquest Parlament legisla. Cal dir prou perquè es compleixin les mocions que s'aproven. Cal dir prou perquè s'aprovin i es compleixin les resolucions dels debats generals, i això és el que nosaltres estem demanant en aquesta Moció. Ho vam demanar a la interpellació i ho estem demanant en aquesta Moció. I nosaltres considerem que si els punts d'aquesta Mo-

ció, que són punts que no fan més que reclamar els compliments de les legalitats aprovades per aquest Parlament, si aquest Parlament no aprova aquesta Moció haurem de pensar que, definitivament, hi ha un canvi d'actitud i de mentalitat en el Consell Executiu de la Generalitat i que això obligarà, lògicament, a una activitat política d'alt nivell per aconseguir el màxim control, o el control més rigorós d'una activitat que s'està disparant sense control en els darrers anys i, molt especialment, des que s'ha creat el Departament de Medi Ambient.

Per això, els punts de la Moció són, en primer lloc, que s'aprovi la modificació del Decret vigent d'avaluació de l'impacte ambiental que es va aprovar al debat de política territorial d'aquest Parlament, el dia 26 de juny de l'any 90, i que porta com a nom la Resolució 36/III.

Què diu aquell Decret? Aquell Decret regula el tema de l'avaluació però, a més a més, jo, perquè no se m'acusi que faig una interpretació personal o partidista, llegiré el que va dir el Conseller de Política Territorial, l'honorable senyor Molins, el 12 de juny de l'any 90, i que poden trobar en el *Diari de Sessions*, número 67, d'aquest Parlament, i que diu: «El Decret que estableix el procediment de tramitació dels programes de restauració s'ha de completar introduint els tràmits d'informació i publicitat». Quasi res: «informació i publicitat»; vol dir que fins ara no n'hi ha. Aquest Decret no cobreix ni la publicitat ni la informació pel que fa a un tema tan important com és el tema de l'activitat extractiva. Diu: «En aquests moments» —això ho deia el 12 de juny de l'any 90— «en aquests moments tenim l'avantprojecte de Decret, que està redactat i està sotmès al tràmit de consultes. És previst que aquest Decret, que afegeix noves garanties al tràmit de restauració de les activitats extractives, es pugui aprovar en el Consell Executiu de la Generalitat a molt curt termini».

Què ha passat aquí, senyores i senyors Diputats? És que el senyor Molins s'ha oposat al que era la seva iniciativa? Jo penso que no. Jo ara veig que hi ha altres departaments o que el Consell Executiu —amb aquesta manca de serietat que jo abans ja he intentat posar en evidència— no està interessat a modificar aquest Decret.

I això és una aprovació, és un Decret, una resolució aprovada per aquest Parlament. I en aquesta Moció l'únic que es demana és que es compleixi aquesta resolució, la 36/III —números romans, perquè no hi hagi cap tipus de confusió en les senyores i senyors Diputats.

El segon punt diu que «el desenvolupament reglamentari de les disposicions finals segona i tercera de la Llei 12/81, del 24 de desembre». Aquesta Llei que, com vostès acaben de sentir, es va aprovar l'any 81 —fa deu anys, deu anys— diu a les seves disposicions finals que, abans de sis mesos —és a dir, com a molt s'havia d'aprovar abans del 24 de juny de l'any 82—, que la Comissió Executiva, que el Consell Executiu de la Generalitat havia d'elaborar les disposicions reglamentàries que asseyalessin els elements mínims que han de mantenir, que han de contenir les ordenances municipals.

Per què es va posar aquesta disposició final? —jo recordo molt bé el debat d'aleshores—, perquè era un sistema amb què els ajuntaments, les entitats locals poguessin, a través de criteris globals, donar les llicències corresponents i no contradir-se amb la política global de protecció de les activitats extractives a cel obert, d'acord amb les normes addicionals aprovades —i que el

senyor Subirà se'n recorda molt bé, perquè aleshores era un il·lustre diputat que compartia cadira amb tots nosaltres en aquest Parlament.

Sis mesos vol dir 24 de juny del 82; en deu anys, tan poc s'ha pogut? Per què no s'ha complert això? Per què no s'han donat aquests criteris als ajuntaments? Per què no s'han elaborat aquestes disposicions reglamentàries? Per què? Això és el que nosaltres volem saber. I el que volem és que s'apliquin d'una vegada a fi i efecte que la Llei es posi en marxa encara que sigui amb deu anys de retard.

El tercer punt fa referència, novament –no s'escandalitzin, perquè aquest és un tema que crec que surt cada mes–, que s'aprovi definitivament el PEIN. Però, per què volem que s'aprovi el PEIN? Volem que s'aprovi el PEIN perquè volem que es compleixi una disposició que ve regulada de la Llei d'Espais Naturals de l'any 85. Perquè volem que es compleixi allò que s'ha dit des d'aquest Parlament moltíssimes vegades, des del 87, que demà ja està a punt per aprovar-se, perquè aquest Pla Especial de Protecció protegirà aproximadament el 20% del territori de Catalunya.

Tot això ho volem; però és que, a més a més, ho volem amb el que fa referència a aquesta Llei, perquè si vostès recorden els debats precedents al de la interpellació i a la Moció que avui estem substanciant, és que –deien– en aquell annex que acompanyava la Llei que es va aprovar l'any 81, que era un annex aprovat per la Comissió d'Urbanisme, crec que a l'abril de l'any 81 –sí, el senyor Conseller coneix molt bé les dades i si m'equivoco em corregirà–, l'any 81, deia que allò quedaria compensat, aquell catàleg, aprovat l'any 81 per la Comissió d'Urbanisme de Catalunya, pel Pla d'Espais d'Interès Nacional que contempla i que s'aprova des de l'autoritat del Consell Executiu de la Generalitat. D'això, fa molts anys, i si no tenim això aprovat la Llei aquesta no s'aplica amb rigor en els espais protegits de Catalunya. És a dir, no s'aplica amb rigor en més de cinc-cents espais protegits que afecten més de quatre-cents municipis de tot Catalunya. I per això volem que s'aprovi el PEIN en allò que fa referència a la Llei o a les normes addicionals d'activitats extractives, que és el que ara estem tractant.

Demanem, també, que es faci un recull, un recull com s'ha fet en altres matèries, un recull legislatiu. Hi ha molta legislació en marxa; hi ha molta legislació de l'Estat, de la mateixa Generalitat; hi ha legislació que ve derivada de les competències que en aquesta matèria tenen les administracions locals. I avui això fa un volum de legislació que si no es té recollit, si no és té, diguem-ne, agrupat, gairebé refós, és molt difícil que moltes..., o bé dels usuaris de les lleis, els que demanen llicències, o bé dels que han de controlar-les –Consell Executiu– o que han de fer que es controlin, és a dir, aquest Parlament, és molt difícil el compliment d'aquestes lleis. Per això demanem que es faci aquest recull normatiu que segurament facilitarà la feina a tots els ciutadans del país i que segurament, a través del recull, beneficiarem, totalment o parcialment la millora de l'activitat extractiva del país.

I finalment, finalment, perquè creiem que on pertoca aquesta activitat està ubicada en el si del Consell Executiu, demanem que totes les activitats extractives passin del Departament d'Indústria i Energia, que ha demostrat que és incapaç de controlar aquestes activitats, i que passin a un departament nou que s'ha creat; s'ha creat i segurament s'ha creat a instàncies del Grup

Socialista, amb les seves intervencions de control, amb les seves intervencions demanant que aquest Consell Executiu sigui sensible al tema del medi ambient, segurament, però que s'ha creat, i s'ha creat per decisió del mateix Grup de la majoria, o pel mateix Govern de la Generalitat, que aquestes activitats extractives passin a dependre d'aquest nou Departament; perquè creiem que si aquest nou Departament respon –com esperem que respongui–, amb aquestes noves condicions, amb aquests nous nous instruments, a ser més sensible a la preservació del medi ambient, esperem que aquest nou Departament també sigui sensible a les activitats extractives. I segurament farem, d'aquesta manera, també un favor al Departament d'Indústria i Energia en treure's del damunt un element, una matèria, una part de la seva responsabilitat que no tracta amb la cura i el «carrinyo» ni els compliments legals als quals està obligat.

Per tot això, demanem el vot afirmatiu a aquests cinc punts..., a aquests quatre punts de la Moció a fi i efecte que, d'una vegada per sempre, no n'haguem de parlar més en aquest Parlament, des d'aquesta perspectiva, d'aquesta matèria i puguem sortir aquí, que és el que ens agradaria, a dir: «Senyors del Govern, ara sí que vostès ja comencen a fer les coses ben fetes en allò que fa referència a la regulació de l'activitat extractiva. Ara sí que el Consell Executiu comença a treballar bé, encara que sigui amb deu anys de retard».

Senyor President, senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Tampoc hi ha cap esmena presentada a la Moció i correspon, per tant, el torn de posicionament. L'Agrupació del CDS, el senyor Latorre?

El Sr. LATORRE: Sí; votarà favorablement aquesta Moció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Senyor Carod-Rovira, de l'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies. Deixant de banda els elogis a les activitats del Grup Socialista i al llistat de mèrits que ens ha estat expressat pel senyor Diputat, llistat i elogis que no són sotmesos a votació, el que és el text estricte de la Moció sí que comptarà amb el nostre suport.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. El representant del Grup Mixt?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Votarem favorablement la Moció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. El representant del Grup Popular?

El Sr. CURTO: Per anunciar, senyor President, lo vot favorable a la Moció presentada.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. El representant del Grup d'Iniciativa? Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Senyor President, molt breument, per manifestar el nostre suport absolut a aquesta Moció que estem debatent. Crec que s'ha posat de manifest, una vegada més, que aquest Parlament i aquest Govern tenen un cert costum de legislar, d'aprovar, de decretar, d'ordenar i després una pràctica, també habitual per part del Govern, que és de no executar i de no fer complir tot això que es legisla, es decreta, s'ordena o s'aprova.

D'exemples en tenim; aquest és un exemple més i crec que és bo anar demanant coherència i anar demanant responsabilitat

al Govern en coses que es decideixen i després no es compleixen. N'hi ha alguna que és reiterativa; jo sí que voldria també matisar els mèrits del Grup Socialista de suposar-se que és a instàncies del Partit Socialista que s'ha creat la Direcció General —ai!—, el Departament de Medi Ambient. Crec que tots hi hem tingut una mica d'influència, tots i el conjunt de la societat i el conjunt de la realitat de Catalunya. I que per aquest motiu, per aquesta nova situació que hi ha al Govern català, que tenim un departament de medi ambient i que existeix també una major sensibilitat mediambiental, fóra bo que la reiterada negativa a aquestes exigències —avui amb el PEIN, amb les activitats extractives i altres dies amb altres temes mediambientals— hi hagués, en concordança amb aquesta nova situació, una nova disponibilitat del Grup de la majoria i tinguessin a bé votar afirmativament, com he dit que farem el Grup d'Iniciativa, aquesta Moció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el senyor Tomàs cordialment crec que ha dramatitzat moltíssim sobre les activitats extractives; ho ha presentat d'una manera com si fos una autèntica disbauxa i tampoc és ben bé així.

Abans d'entrar exactament en el nostre posicionament puntual en cada un dels punts de la Moció, sí que caldria fer algunes consideracions, breus consideracions, sobre el que són aquestes activitats extractives a cel obert; moltes d'elles ja les va fer l'honorable Conseller en la interpellació, però sí que cal insistir-hi i cal insistir-hi perquè amb elles potser també donarem una mica més de comprensió al sentit del nostre vot.

Tal com deia l'honorable Conseller, aquest sector..., es tracta d'un sector d'una importància extraordinària; un sector que fa que Catalunya sigui la primera regió minera d'Espanya i fa també que sigui un sector molt crític per a qualsevol economia. La importància d'aquest sector d'activitats extractives és prou evident quan veiem, per exemple, que la producció en els darrers anys està sobre els 42 milions de tones cada any, i que el valor a preu de mina d'aquests productes se'n va a més de 28.000 milions de pessetes. Això vol dir que també és un sector que condiciona absolutament, pràcticament, tot el sector de la construcció i això vol dir que condiciona lògicament una importantíssima activitat econòmica de Catalunya.

Per tant, hem de dir, doncs, que... Hi ha una altra cosa important també. Aquests materials, tal com ho deia el senyor Conseller també l'altre dia, que tenen relativament un valor afegit molt petit, poc valor afegit en si, doncs, se n'han de tractar molt acuradament els seus costos. És d'una gran importància tot el que pugui ser increment de costos en aquest sector i, per tant, això vol dir que tot vol un cert temps quant a aplicació de mesures o d'accions sobre aquest sector. I vol un cert temps perquè pensem, evidentment, el que podria comportar a aquest conjunt d'economia tan important que genera, o que condiciona, un possible col·lapse en aquesta producció. És un problema d'aquests que no se'ns escapa a cap que, evidentment, un sector d'aquesta transcendència requereix també, doncs, cert temps de tractament en les seves accions.

Això no vol dir, de cap manera, com vostè insinuava, que en fi, que totes aquestes activitats extractives no compleixin o dei-

xin de complir totes les seves obligacions sobre el que està legislat. Realment no és així. Vostè ha dit una mica irònicament, potser, d'aquesta revista francesa que ens dona a nosaltres, doncs, que ens posa com a exemple, diguem, que si a Espanya, per exemple, hi ha més del 50% d'aquests tipus d'explotacions que encara no estan totalment autoritzades, o que no estan en condicions de legislació... Nosaltres som unes de les poquíssimes regions que hi ha, precisament, en què les aplicacions que es fan, les accions que es fan sobre aquest sector podrien fins i tot arribar a provocar, com deia el senyor Conseller, la impossibilitat d'obrir-ne de noves. Realment —ja ho va dir ell també—, no és ben bé així, però això sí que vol dir que almenys hi ha una, en fi, hi ha una demostració que hi ha una certa duresa en l'aplicació de la legislació.

Ara, entrant exactament en els punts de la Moció, en el primer i segon punts es demana, en el primer punt, el compliment de la Resolució 36/III de Modificació del Decret de Valoració d'Impacte Ambiental; en l'apartat 2, el desenvolupament reglamentari de les disposicions finals segona i tercera de la Llei 12/81, i fixa en els dos casos un termini màxim d'un mes; i en l'apartat 3, l'aprovació definitiva del PEIN.

Respecte al primer i segon punts, com a tal Resolució i com a tal Llei ja està manat; o sigui, està manat perquè vam aprovar una resolució i vam aprovar una llei. I el que no es pot fer... Això vol dir, vaja, que el Govern ja sap que ho ha de fer; ja sap que ho ha de fer i ho farà. Però el que no podem fer és fixar un termini. Com dèiem abans, és un tema molt delicat; és un tema que haurem de tractar molt acuradament i, per tant, fixar un termini en aquest moment no resulta adient.

Quant al tercer punt, del PEIN, exactament igual. El PEIN ja fa el seu camí —ja sé que no fa el seu camí segurament amb la celeritat que molts de nosaltres desitjaríem, però segueix el seu camí. És un tema que —vostès ho saben sobradament— no és gens fàcil; no és un tema que permeti improvisacions ni sobretot precipitacions i, per tant, el PEIN s'aprovarà en el seu moment oportú. I el que és segur, tal com es demana en la Moció, que no és possible, és que s'aprovi abans de finals d'any.

Quant a l'altre punt..., al punt 2 de la Moció, demana «el preceptiu estudi d'avaluació d'impacte ambiental per a totes les activitats extractives». En la prevista modificació del Decret 343, tal com mana la Resolució III —com deia, «ja es farà en el seu moment»— s'haurà de determinar, exactament aleshores, quines són aquestes activitats extractives que poden necessitar l'estudi d'impacte ambiental, perquè hem d'entendre que no totes aquestes activitats extractives el necessitaran, i en aquest moment parlar de totes en si, fins i tot, seria possiblement poder devaluar el que és l'estudi d'impacte en si.

Quan al tercer punt, que demana l'elaboració d'un recull de legislació, evidentment —com ha dit vostè— n'hi ha moltíssima, de legislació, de decrets i d'ordres sobre aquest tema, i facilitar una millor informació, doncs sí, és bo, ha de ser bo; és necessari perquè tots els estaments estiguin suficientment informats del que és aquesta activitat i, per tant, també —com dic— és recomanable arribar a l'elaboració d'aquest recull. Però hem d'entendre, i és lògic, que potser és millor esperar que es modifiqui el Decret, que es faci el desplegament reglamentari de la Llei, perquè si en aquest moment fem un recull de legislació en què ja hi ha francament molts decrets i moltes ordres, com deia vostè, un garbuix important de disposicions sobre aquest aspecte, seria

voler-ho fer dues vegades, o sigui tornar-ho a fer novament, quan surti el recull, quan s'apliqui la Resolució i es modifiqui el Decret 343 i s'apliqui el desplegament reglamentari de la Llei, perquè evidentment s'hi hauran d'afegir noves disposicions. Per tant, aquest tema requereix —com li dic també— potser millor esperar, bé i tot que és un tema francament recomanable i necessari.

Finalment, el quart i darrer punt, una altra vegada més demana el traspàs d'aquestes competències d'extraccions, d'activitats extractives, al Departament de Medi Ambient. I clar, diu vostè, que això ho aconsella, doncs, que el Departament del senyor Subirà no controla suficientment bé aquest tema.

Per altra part ha dit que el senyor Subirà no ho vol deixar anar de cap manera, això; això demostra que, de controlat, sí que ho té, o que ho controla suficientment. Aquí hem de dir el que ja va dir el senyor Subirà. Si partim de la premissa exacta que tot, tot el que incideix directament en el medi ambient ha de passar pel Departament, ja podem parlar de traspassar-li-ho tot. Ell ja ho va dir també: tenim carreteres, tenim trens, tenim torres de comunicació; tot això incideix en el medi ambient. Fins i tot algú em deia una mica irònicament: «fins i tot els mateixos diputats incidim directament en el medi ambient», i no per això tot el que incideixi directament en el medi ambient ha d'anar directament al Departament de Medi Ambient. I, per tant, no cal dir que amb tot l'exposat, doncs, ens veiem totalment obligats a votar-li en contra tots els punts de la Moció.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, illustre senyor Diputat. Prodedirem ja a la votació de la Moció.

Vots a favor de la Moció, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 56 en contra, cap abstenció.

El darrer punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre Política General de la Funció Pública Docent; Moció que defensarà l'illustre Diputat senyor Magí Cadevall.

Moció subsegüent a la Interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política General de la Funció Pública Docent

El Sr. CADEVALL: Molt honorable senyor President, senyores i senyors diputats. He centrat la Moció sobre alguns dels temes que considerava més urgents en el tema dels professors i la funció pública docent.

Els dos primers punts estan relacionats amb el tema dels interins. En el primer es demana: «Presentar al Parlament, en el termini de tres mesos, un informe sobre el desenvolupament i resultat de les proves selectives convocades aquest any.» La LOGSE, a través de les disposicions transitòries, intentava solucionar el problema dels interins i també el problema del CEPEPC. És discutible opinar si s'havia de «primar» més o menys l'experiència pensant en els interins, però, en tot cas, voldria fer constar que els decrets bàsics que van regular aquest tema de la LOGSE van ser negociats a nivell estatal amb els sindicats i, segon, que també van ser consensuats a nivell de conferència, de consellers, de comunitats autònomes.

És possible que l'Administració educativa de Catalunya potser volgués criteris més estrictes respecte als interins, però, en tot cas, es van consensuar. Llavors, partim que Catalunya tenia un percentatge alt d'interins —amb dades que jo vaig donar perquè circulaven l'any passat i no va desmentir el senyor Conseller—, seria, sense comptar, podríem dir, els substituïts, al voltant d'un 20%. D'altra banda, igual que altres administracions educatives —com vaig fer constar a la interpellació—, jo penso que això és un abús de la Llei de la Funció Pública i que en anys anteriors no havien sortit les places suficients. Un dels aspectes que no em va satisfer de la resposta del senyor Conseller és que semblava que responsabilitzava els interins d'aquesta situació; va dir: «Com podem tenir un ensenyament públic de qualitat amb interins que no es presenten a les oposicions i que, a més a més, suspensen?»

Jo voldria fer constar que hi ha una responsabilitat de l'Administració en aquest tema. És a dir, qui ha creat el problema dels interins no són els interins, no és que jo aquí em converteixi, podríem dir, en defensor de tots els desheretats, sinó que qui ha creat el problema és la mateixa Administració, tant a Catalunya —hi insisteixo— com en altres llocs.

En el cas de secundària, és que la cosa no pot ser més evident! Els que estan més dedicats al terreny de l'educació recordaran que fa uns anys existia exactament la mateixa situació i, en un altre marc legal, es va solucionar a través d'unes oposicions restringides. Llavors, jo diria que és un error, per part de l'Administració, haver tornat, després d'aquelles mesures extraordinàries, a trobar-se en la mateixa situació o similar que abans de les oposicions restringides. I que, per tant, no es pot responsabilitzar d'aquesta situació, que ha creat l'Administració, els mateixos interins, i per això, doncs, considero just que la LOGSE atengui aquest problema, que és un problema que penso que s'ha de solucionar entre tots, l'Administració i els interins.

Bé, llavors, jo penso que aquí s'ha deixat passar una ocasió única per solucionar aquest problema. O bé perquè no s'ha planificat bé o bé perquè el Departament d'Ensenyament no tenia una idea clara dels objectius que volia en organitzar aquestes primeres proves selectives, d'acord amb la nova reglamentació.

Bé, jo ja no vull mencionar el que expliquen els mateixos col·lectius afectats, de si això es fa expressament per perjudicar l'ensenyament públic i afavorir la privada... En cap d'aquestes coses, jo no puc donar crèdit i, en tot cas, en el cas més crític creuria que és o que no s'ha planificat bé o que no es tenia una idea clara dels objectius que es pretenien, no?

Per exemple, un tema que em preocupa: és que penso que no es va consultar o negociar amb els sindicats el nombre de places. Altra cop aquí el senyor Conseller no va desmentir les dades, que jo no tinc, potser, prou oficials, però em sembla que no variaria massa la situació. Si el nombre d'interins era al voltant d'uns 5.000 i he sumat i han sortit unes 4.000 places, a la primera d'aquestes tres convocatòries especials s'ha tret el 80% de les places. O sigui, es passa d'una política on es creava un nombre molt gran d'interins a una política on a la primera convocatòria es vol solucionar de cop el problema, podríem dir. Això estava pactat amb els sindicats, em temo que no... i penso que, per tant, aquest és un dels problemes i que, sigui per manca de previsió, sigui per mala organització de les proves, s'han agafat els dits —diríem— en els resultats d'aquestes proves selectives.

Llavors –perquè penso que no és només potser una manca de claredat en els objectius– hi ha hagut una certa disparitat, desordre –diguem-ne com vulguem– en la realització d'aquestes proves. En tot cas, a mi em sembla inadmissible l'excusa que va donar el senyor Conseller de dir: «Miri, vostè, senyor Cadevall, és professor i ja sap que els professors tenen criteris subjectius diferents a l'hora de qualificar». Home, és clar que ho sé, però això no és cap excusa! És a dir, això no vol dir que no s'hagi de lluitar per unificar criteris, sobretot no en el cas d'assignatures optatives, sinó de proves selectives d'aquestes que afecten un gran nombre i l'ingrés a la Funció Pública.

Però, posaria només un sol exemple –no perquè pensi que és el més important d'aquests, n'hi ha de molts tipus, però perquè és el més evident, em sembla–, que són les proves que vaig dir de català. És a dir, els resultats són dispars, això és innegable. És realment perquè els professors tenen criteris subjectius diferents? No! És perquè van fer una resolució que preveia que els tribunals, segons volguessin, podien demanar un especialista que els assessorés en la prova de català o no. Per tant, aquí ens trobem amb resultats diferents, perquè les proves selectives s'han realitzat en circumstàncies diferents. I si hi ha hagut disparitat de criteris a les proves de català, jo encara ho lamento més que en altres temes, perquè el tema de català és un tema on tots hauríem de buscar el consens i que no només entrés per la via de la reglamentació, sinó per la via de l'apreciació.

Llavors, alguns professors, per exemple es queixen de dir: altres funcionaris de... Perquè, és clar, el problema del català a l'escola no és només dels professors que entren, són els vint-i tants mil que ja són funcionaris: aquest és el problema del català a l'escola; l'altre també, evidentment, però aquest és un problema molt important.

Llavors, alguns professors es queixen de dir: altres funcionaris de la Generalitat fan cursos de català dintre de l'horari de treball, nosaltres fem el reciclatge fora d'horari de treball i alguns que l'han fet diuen i: «considerem que és insuficient, que el nivell adquirit no em permet desenvolupar bé l'ensenyament en català». Però, en fi, això –perdoni que em sortia una mica del tema– anava només inclinat a dir que és un cas objectiu en què circumstàncies diferents han provocat resultats diferents.

El segon punt, com que penso que hi ha hagut errors, s'ha de modificar i demano consultar amb els representants dels professors, els canvis es consideren necessaris en l'estructura de les proves selectives. Bé, perquè jo penso que es podria reformar i a la millor incórrer en errors. Jo els podria donar el meu criteri, per exemple, que em sembla que alguna altra Administració l'ha fet servir i a Catalunya estava previst, per al cas que hi hagués tribunals repetits de la mateixa matèria, però no s'ha aplicat prou: que és que un tribunal jutgés els coneixements i no tingués ni notícia ni coneixement dels altres mèrits dels aspirants. I una comissió que pot ser molt més tècnica, perquè el barem està quantificat aritmèticament, doncs, agrupés totes les puntuacions i fes la relació d'aspirants admesos. Això em sembla que seria un sistema que evitaria les suspicàcies per a tothom.

Però, en tot cas, senyores i senyors diputats, l'important no és que el Departament d'Ensenyament segueixi els meus criteris; l'important jo penso que és que els negocï amb els sectors interessats perquè aquest tema es pugui portar, doncs, sense traumatismes i amb el millor èxit possible.

En el tercer punt... És un punt que quasi no val la pena –em sembla– insistir-hi massa, perquè tothom hi estarà d'acord. És a dir: demano que es convoqui la prova selectiva per als professors del CEPECP. El senyor Gavín sap que, per exemple, mentre ens havíem donat molta pressa per tramitar la de la Universitat Ramon Llull, fins i tot que per part de Convergència es va demanar a un grup retirar una esmena, en un ordre del dia estava a punt de no entrar la Llei del CEPEPC i vam arribar a un acord amistós de dir: home, donem-nos pressa, és un tema important i es va solucionar satisfactòriament i es va fer el mateix dia la reunió, diguem, o l'informe de ponència de la Comissió, no? Però, en acabat, amb aquesta pressa que vam donar, podríem dir, a l'aprovació de la Llei –ja ha sortit una reglamentació, però, que jo sàpiga, no ha sortit la convocatòria. I aquí sí que és un tema que avançar la convocatòria, és a dir, fer-la aviat no perjudica ningú, perquè aquí el problema és que la Llei fixa tres anys i n'hem perdut un; no el nombre de convocatòries; per tant, si a la primera se'n presentaven pocs es podrien fer repetides convocatòries.

Bé, i passo ja, per acabar, al quart punt, que és que jo penso que s'ha d'assignar la destinació provisional al nombre d'aprovat. Això em sembla no només just, sinó obligatori legalment. Si la convocatòria ha estat mal planejada, això no ho han de pagar aquestes persones que encara estan esperant, doncs, la destinació provisional. Jo penso que no hi ha cap contradicció en la meua petició de dir: demano que es resolgui el problema dels interins; demano que s'atengui els que han aprovat. Per què? Perquè si el Departament d'Ensenyament adquireix un doble compromís –jo no li ho critico–, penso que ha de complir tots dos compromisos. En tot cas, jo no jugaré al joc d'enfrontar col·lectius: els interins contra els aprovats sense plaça o els aprovats sense plaça contra els interins. Jo penso que amb el que tinguin de just s'ha de procurar atendre tots dos i em temo que el Departament d'Ensenyament o alguns membres que estan en el Departament d'Ensenyament –ho puc atribuir a tothom– sí que juguen aquest joc d'enfrontament quan insisteixen tant a aquestes persones que reclamen la destinació provisional: «presenteu un recurs contra el Departament d'Ensenyament, perquè sembla que el Departament d'Ensenyament estigui buscant el suport de la Magistratura per anar...» –podríem dir– «o per tenir més força contra els interins».

Bé, en tot cas, si –com el senyor Conseller va dir– finalment és un problema només de setanta persones, jo em penso que encara això és una raó de més perquè es pugui solucionar i que la qualitat, la preparació que s'ha de fer en formació, una sèrie de raons de cara a la reforma educativa, encara que suposés un increment de despesa, que és l'únic punt de la Moció que suposaria un increment de la despesa, seria perfectament assumible. Penso que en tots els punts, realment, no es demanen coses que no es puguin assumir per part de la majoria, encara que em temo que potser el seu vot no serà favorable.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. No havent-hi cap esmena presentada, passem al posicionament dels grups. El Grup d'Iniciativa, el Grup d'Iniciativa.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Jo, en primer lloc, voldria agrair la presència del Conseller en aquesta Moció, perquè em penso que han sortit arguments –és, com ha dit el senyor Cadevall, una moció sobre una part de la

interpel·lació—, però que han sortit nous arguments sobre una problemàtica molt específica, que és tant la dels treballadors interins com la dels que han aprovat les oposicions i que en aquests moments no tenen feina.

És una problemàtica important en quantitat i en qualitat; és a dir, que pot generar problemes que no quedin reduïts, en el moment que es produeixin aquests problemes, sinó que tinguin després una història problemàtica progressiva en els propers anys i cursos.

Sobre aquest tema, Iniciativa per Catalunya ha formulat un seguit de preguntes que, quan siguin contestades, suposo que ajudaran a aclarir, encara més, la posició del Govern en aquest punt.

Jo diria que la Moció té en compte —ho diu sense dir-ho— que hi ha hagut una certa improvisació del Govern a l'hora de saber quin era el nombre de places que havien de ser cobertes a través d'unes oposicions. Un no acaba d'entendre que l'aplicació de la LOGSE no incrementi prou, en nombre suficient, el nombre de places necessàries, en aquests moments, sobretot, en el cas dels ensenyaments mitjans; sense aquest nombre de places necessàries serà molt difícil, a més, tota la feina de reciclatge del nou professorat d'ensenyament secundari, imprescindible perquè l'aplicació de la Reforma es faci ben feta.

En aquest tema concret, el punt número 4, quan parla de les víctimes, diguem-ne, d'unes oposicions guanyades i, en canvi, de gent que no pot ocupar la plaça de treball; pensem que en més d'un cas això suposa gent que estava treballant en un centre privat o en algun altre tipus de centre que en aquests moments està en una situació —anava a dir— kafkiana d'atur, perquè ha fet unes proves, ha aprovat unes proves i, en canvi, no pot treballar; situació especialment conflictiva en algun cas, no dic en tots. La xifra inicial era de 250, en aquest cas concret la xifra s'ha reduït ja a 70, però bé, de tota manera, 70 persones d'ensenyament mitjà que han aprovat oposicions i no troben feina no deixa de ser un problema important.

Jo tampoc crec que es puguin allegar els acords amb els sindicats. Pel que fa, diríem, als sindicats, es va dir que respectarien els drets dels interins; torno a dir que els drets dels interins són compatibles amb els drets dels que han aprovat oposicions, sobretot en aquest marc d'increment de places necessàries si es vol aplicar la Reforma.

Jo l'únic que voldria acabar dient és que, senyor Conseller d'Ensenyament, com diem nosaltres, tant per revisar com per certificar les proves d'idoneïtat, com la idoneïtat d'aquestes proves, com per continuar discutint la problemàtica dels interins, no solament en aquest cas d'ensenyaments mitjans o secundaris —no sé com n'hauré de dir en endavant, amb la Reforma—, sinó també dels interins d'EGB, que és un col·lectiu —ho repeteixo— problemàtic i que a la llarga es pot convertir en un corcó important en la família educativa catalana.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, jo contestaré breument, però d'una manera —ho intentaré— clara i justificada, perquè nosaltres votarem en contra els quatre punts de la Moció que ha presentat el senyor Magí Cadevall.

Magí Cadevall, tot i fent explicació del text de la Moció que, tot sovint no s'ajusta ben bé al discurs que després ens fa a la tribuna, ha deixat caure, entremig d'aquesta explicació d'aquests punts de la Moció, algunes reflexions que a nosaltres ens semblen preocupants i ens semblen perilloses. El senyor Magí Cadevall intenta situar el debat d'aquesta qüestió a partir de la malfiança, d'un desconcert, d'una despreocupació i d'una deixadesa del Departament. Jo justificaré el vot en contra del text i de la lletra del text, però en tot cas també ho justificaré en un clima d'absoluta predisposició, absoluta voluntat i absoluta bona voluntat del Departament per solucionar aquest problema. I per tant, rebutjaré aquestes afirmacions que ha fet el senyor Magí Cadevall en aquest sentit. Ell parlava d'un joc d'enfrontament entre col·lectius. A mi m'ha semblat, de les paraules del senyor Magí Cadevall, que en tot cas aquest joc no seria un joc del Departament, sinó que és un joc que ell pretén difondre des d'aquí de la tribuna.

Pel que fa al text concret de la Moció, nosaltres hi votarem en contra. Hi votarem en contra perquè, tal com he dit abans, nosaltres partim de la bona voluntat i dels esforços del Departament per solucionar el problema.

En el punt primer i en el punt segon, per exemple, nosaltres el que no podem fer és partir d'una idea, ni de mala intenció, ni de poca professionalitat, ni de res semblant, per part dels tribunals. El senyor Magí Cadevall demana que es faci un informe sobre les disparitats de criteris que hi ha hagut entre els tribunals.

És cert que hi ha hagut algunes disparitats de criteris. En aquest sentit, nosaltres creiem que això és una qüestió que s'ha de millorar i el Departament està estudiant com es pot millorar. En aquest sentit, la voluntat explícita és, a més a més, això: negociar-ho amb els representants dels professorats —del professorat— perquè en les properes convocatòries, que es faran precisament perquè hi ha la voluntat de solucionar aquest tema dels interins, es puguin fer unes modificacions, d'acord amb els representants del professorat, que millorin i que evitin certa disparitat de criteris d'alguns tribunals. En aquest sentit, a pesar d'això, nosaltres no podem partir de la base d'una actuació absolutament arbitrària dels tribunals. Si hi ha recursos, evidentment, seran individualment contestats i estudiats, però nosaltres hem de partir de la base de la mínima professionalitat del treball d'aquests tribunals. En aquest sentit, hi insisteixo, la voluntat que a les properes convocatòries hi hagi algun tipus de modificació, que es consultarà, òbviament, amb els responsables del professorat per acabar de solucionar aquest tema, però, evidentment, i de passada, pel que fa al tema dels interins, el que sí que està clar és que totes aquestes convocatòries han d'anar al ritme que tot el sistema educatiu, que el mateix procés de la Reforma i que la nostra xarxa de centres i de professorat, doncs, pugui admetre la incorporació de les noves places de professorat.

Pel que fa al segon i tercer punts..., pel que fa al segon punt, el senyor Magí Cadevall, ell ho ha dit. Diu: «No cal insistir-hi massa, perquè és un tema conegut». Jo li diria que no cal insistir-hi massa per un altre motiu: perquè de fet aquestes proves s'estan convocant. El senyor Magí Cadevall suposo que ho deu saber, i si no ho sap, el dia 16 d'aquest mes va sortir la llista provisional de la relació de professors que es poden presentar a aquestes proves, i un d'aquests dies, no sé si ahir, avui o demà,

o potser un dia de primers de la setmana que ve, sortirà publicada la resolució de nomenament de tribunals, la data, l'hora i el lloc on es faran les proves, i la distribució de centres per fer les proves.

Hi ha un calendari previst que, en principi, podria ser, si no hi ha cap retard, doncs, que el dia 9 es fes l'acte de presentació dels projectes i les proves escrites de català i castellà, i que a partir del dia 11 es fes la citació per a la defensa dels projectes, per part dels professors que es presentaran en aquestes proves.

Aleshores, per tant, aquí sí que hi ha una situació ben palesa de la voluntat de solucionar aquest tema. Les proves, per tant, s'estan convocant, estan pràcticament convocades als nostres efectes i, per tant, nosaltres haurem de votar en contra.

Pel que fa al quart punt, realment hi ha el problema —el senyor Ignasi Riera en parlava—, evidentment, de la confrontació d'interessos entre els interins, els drets dels interins, i els drets dels professors que han aprovat. Nosaltres, en aquest sentit, volem anar amb la cura necessària, perquè precisament, en contra del que deia el senyor Magí Cadevall, no es produeixi un enfrontament d'interessos entre els dos col·lectius. Ell mateix ho deia. La situació de fet s'ha regularitzat força en aquests últims dies. De dos-cents cinquanta en aquesta situació —les dades del Conseller, jo les haig de ratificar: són certes—, hi ha aproximadament setanta —setanta i escaig— professors que queden per dotar la plaça definitiva. D'aquests setanta o vuitanta professors, n'hi ha aproximadament quatre de pràctiques de perruqueria i estètica, n'hi ha aproximadament uns deu o dotze de filosofia, i uns seixanta i tants d'història. En aquest sentit, de fet, tal com van sortint places, es van assignant places a aquests professors, però jo torno a l'inici de la meua intervenció, en el sentit que la voluntat del Departament és solucionar, evidentment, aquest tema per compromís polític i per compromís moral amb aquesta gent i, a més a més, fer-ho amb tot l'interès necessari. Jo recordo que la interpellació del Magí Cadevall deia que, fins i tot, aquests professors se'ls tractava malament, no se'ls atenia, no se'ls donaven respostes.

Bé, tinc constància que el Director General de Professorat i Centres ha sortit una carta dirigida a tots aquests professors, per garantir que «en el cas que aquests professors no puguin incorporar-se a la plaça corresponent durant aquest any, que n'hi haurà que ho faran, tindran la garantia absoluta que a començament del proper curs disposaran de la plaça.» I en el cas que hi hagi circumstàncies concretes, que el senyor Ignasi Riera en parlava, i que són molt diverses, perquè de fet hi ha circumstàncies de tots colors en aquest col·lectiu de professors, perquè de fet, també hi ha professors de la privada —tal com es deia abans— que, de fet, segueixen treballant en la privada fins a

l'any que ve. I també hi ha professors, realment, que estan en portes i amb una expectativa, doncs, de treball.

Bé, pel que fa a aquestes situacions, insisteixo que la bona voluntat del Departament és atendre'ls, és intentar fer els màxims esforços possibles per solucionar definitivament aquesta situació i, fins i tot, en aquesta mateixa carta es fa l'ofertament, contestant a l'interès d'algun d'aquest professors, que, si no és possible aconseguir la plaça amb la màxima rapidesa, doncs, poguessin incorporar-se al cicle de pràctiques o de substitucions per poder solucionar una mica la seva situació, doncs, en aquesta mateixa carta se'ls manifesta l'interès, també, d'acollir aquesta petició que ells mateixos han fet, i estudiar cas per cas, i donar les solucions perquè no es produeixi cap situació, diguéssim, especialment, difícil.

En aquest sentit, vull dir que, amb dades concretes i amb plans i amb projectes molt concrets i que estan posats en marxa, la voluntat és de solucionar aquest tema que em sembla que s'està reconduint bé, que no s'està reconduint amb la celeritat que tothom voldria, però que s'està reconduint amb la celeritat que el nostre sistema educatiu permet. I que en tot cas, el que nosaltres no podem acceptar en cap moment és que es parteixi de la mala voluntat o de la deixadesa del Departament en aquest sentit.

Insisteixo, les proves del CEPEPC estan convocades i s'estan convocant aquests dies, per tant, és un punt solucionat. El tema dels professors s'està tractant, fins i tot individualment, amb el màxim interès possible i amb una reconducció que s'ha reconegut des d'aquí, de tot aquest grup de professors. I pel que fa als altres punts, el Departament està amatent d'estudiar a fons com ha anat tot aquest procés d'aquesta última convocatòria, introduir les millores que siguin necessàries, comentar-les i discutir-les amb els representants dels professors i, de mica en mica, amb el consens, amb la tranquil·litat, sense l'enfrontament dels diferents col·lectius i sense que aquest enfrontament es vulgui provocar tampoc, sinó que —hi insisteixo— amb la tranquil·litat que aquest procés necessita, doncs, anar solucionant definitivament aquest problema al més aviat possible.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Correspon, ara, votar aquesta Moció.

Vots a favor de la Moció, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

No havent-hi cap més punt de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

(És la una del migdia i tretze minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

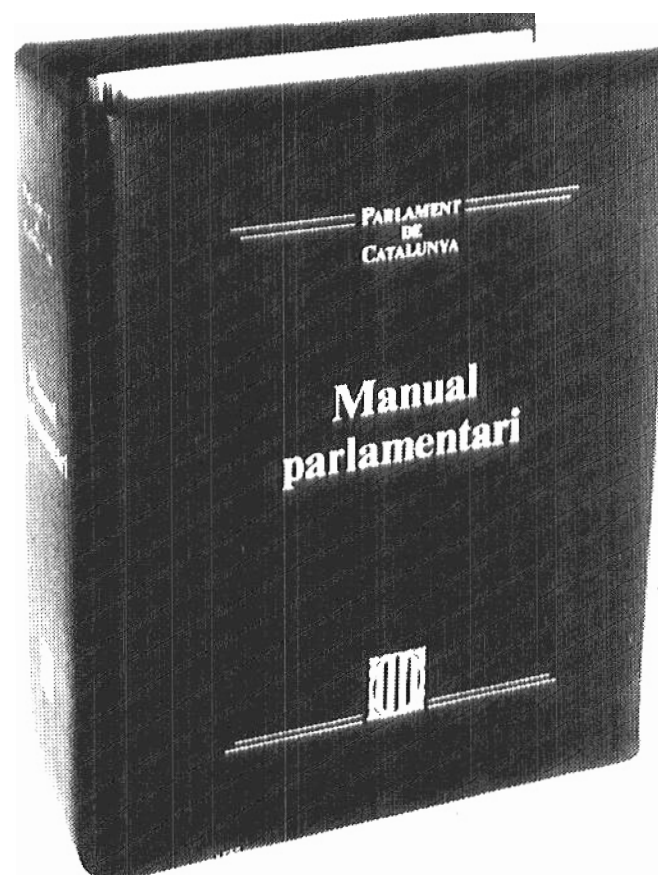
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Electorals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficialia Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Òidoria de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Govern Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i rellegadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

La institució parlamentària en la història de Catalunya, per Jaume Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xeu al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,

Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual: 6.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya: 13.000 pessetes. Número solt: 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

